

Té'pö Don'at Selyemsi'k'ator

~Versek haladóknak~

www.tepodonat.mindenkilapja.hu

Azúr volvereket szaggat a pianista
a galagonyarozsdás zongoránál: mi az isten,
nem figyeltek? – glamúrhéjon pendül
az összes frenetikus parkett - táncos, közben
meg átlényegül felettük a zsémbes város
torkolata: döntéseid ösztönösen ragaszkodnak
minden les szálhoz, minden életdecibelhez,
de az igazságnak csak 1 tizedét látod – mi
alkotjuk a sorsot, belénk kapaszkodnak,
torkollnak a reménykufárok is: időd nagy
részét meg nem születve vagy eleve holtan
várod, s minden döntésseddel tönkreteheted az
életed, és még csak észre sem veszed, hogy
közel a halálod –

/ csak jön valami /
darálod, de csak hiszed, hogy ettől leszél
jobban, hogy érezd: tartozol valahová, s már
megint 1 halomban örül mindenki egymásnak-
te meg úgy teszel, mintha jól lennél, hogy
boldogulj, vagy megfelelj az elvárásnak :
konokul nyugtázod, hogy lassan elveszted
jellegzetességeidet, hogy mindent átadsz
a mulandóságnak – senki sem figyel, miközben
te azt hiszed, hogy csak rád várnak, de az
emberek, kik rajongtak érted, ma már nem
imádnak : továbbléptek, mint ahogy a jövőt
már te is átélted, csók a csalódásnak – add át
magad a naiv reménykedésnek és a hiábavaló
bánkódásnak - töltöd az időt, de itt csak 1 szer
játszhatsz, évekig 1 levélre vagy 1
pillantásra várhatsz valakitől: mindenki úgy
éli meg, mintha az apró különbségek nem is
számítának - újévi versek neked meg a
csajodnak: szabadidő eltöltési lehetőség
a bájos apokaliptikának.

Alávaló

rímem nem talpalávaló:
szavakból scalp alá való
sietős karc a mába,
hol a közöny garmadája
tol előre - mindent átható,
törékeny, áthatolható érzések
száma, sorvadó ösztönök bábja
fogható: szedhető ízekre, és sárba dobható
szilánk a szívekbe, ha lágyra olvadó
hangulat hull, hűvös, de lázba hozható -
a mosoly mázba vonható, most
mondok egy kába *porfavórt*,
aztán a kádba csorgató
csőcselék párba osztható
részével kérkedek, mer'
az adás már csak nála fogható

Amalgámkarambol

Kigyulladt az irodalom, hasad
belénk a közléskényszer, mint
kókuszcsókos királynők, az aljas
kisudvarról fölért ésszel, rézsútosan
kalimpálnak a légvonatok: te meg
fölmész négyszer a kürtökokárdás
kritikusokhoz csipkés csigavacsora
dagasztásra. Püspökfalatos kulimász
az ámbrás igazság ára - karóba húzott
szavakkal a horizonton hömpölyögj át
káróhuszárba - Írnak ők is, mert írni
muszály máma - én meg még ezt is
csak lompos elipszilonossal vágom a
pofádba. Gyűrődj fel szaporán te is a
ködmönoktatásba, ahogy a számban az
alizarin szarvasbangó kacsint, amint
husángos beöntéssel kiverajtékezem
megint a döngettyűs dogmákat magamból –
bömböl a megszokás: álmatag szavak, s
poentíros amalgámkarambol.

/***Nipp:** itt: Porcelánfigura

/***Poentíroz:** Verset csattanóval lát el

Perctelen

Mezítelen somfordáló agg idő,
Köröttem roppant életgubacs
ömlik a szemünkbe az acélhabos hajcihő:
Súlytalan sikereiden ványadtan félreugatsz.

Kacagó, tarackos enteriőrök,
Kacéran sarkadó iszapburok
sáncolja bundásparazsú emberi rőföd:
Ha ezt előre tudom, inkább visszabújok.

Zizegő zajcsűrök zsugorban kapálnak,
Csupornyi, csőszfaló baglyasság
kókadozik, ahol kérges kalyibák kalapálnak:
kengyelfutóvá mállott az aljasság..

Szélevő, dús fenegyerek:
Kapard le nekem az átszűrt maradékot-
Leszíjazom magam drapériás hevederen,
S a pocsolya csutakjába áztatom a haladékom.

Tájpamlag

Sistergő talpunk alatt felszakad a róna,
Ahogy süketfényű szántóinkat a próza
felaprózza-
Felmerevedik a Tisaság.

Hol sápadtszórú kévekocsmá
a bikák mulatója,
Szétrostált bőgéssel köpül a csorda-
Felputtonyozott gím bazár.

Göndörcsiklójú gulyák,
Meg egy nyaláb rozsda-
Gargalizál a szétcsurgatott ugaroska:
Faggyúmézes birkanyáj.

De pirkad már a köldökszinór tenyészet,
Szemükben szuszog a hajnali parizer ikon-
Zsírpadszám csettintve átfűrészelnének
Vasra vert holnapjaikon.

Sájn

Feltépett, pettyes képsorok,
Rozsdaszín, hamvadó ég morog:
Riad rám a sercegő békanyál.

Rohad a bronzleheletű nyár
Tündérporral behintve jön anyám:
Fülledt vasárnapok tövében turbékolok.

Enyém az éjszaka
Szikrázik készakarva, benne
Hazug lepkék sisteregnek.

Isteneink rubinkemény mosolyukkal billedeznek
Rátapad a világ az arcukra - onnan integetnek:
Szélfúvott a komorság.

Selyemágú szőlőlugas, felakasztott télapók
Barázdálkodnak felettünk, szélfuvallat, néma csók:
Hússal betekerve

Mustársárga napsugár, és műbőr Karácsony,
Ahogy bekened magadnak – illatoddal dohányzom, hát:
Kezeket hátra, lábakat szét.

Csuklyahab

Fröccsenj rá a szememre, mint
120 éves gereblye, kint
Hajtom magam merevre, színt
Viszek a képzeletbe:

Hisz:

Panírozott villámcsapás-olyan az élet
Csak más brillíroz eperhabot, ameddig én
Éles szófordulatot mozdulatok meg érted

Épp egy:

Satírozott kislánybaszás - fogam, ha méreg-
csakrát ritkítok vele halomban, s egy szirént
Tépek, hol csordul a szóból ugyanott e szép csepp

Nézd ezt:

Gravírozott kristályfalás-sóhaj, ha félek
Aztán izzítok egyenrangot, az lesz idén
krémes csókot fullasztó, sors - ugrasztó beszédem

Néztek:

Többen rám a ketrecben, hisz
120 érdes ellenszenv is
Hajlongva mar kedvemre, nincs
direkt a kép megfestve

7 Főbún / 1: Restség

Csermelynyi időm puhán kérődzik ma reggel,
Kévényi fényrudait galvanizálja rám a nap-
Igázva elténfergett perceim kontyos falai mállanak:
Savanykásan pöffeszkedik a megvadult tejfel.

Olvaszd rám könnylugasod minden világok kínja,
Köpj a makadámos csárda falára, hogy magma párna
Legyen a kócsagos racka bálban
tenyésztett véglények ficánkolt tudással kisáncolt hídja.

Gomolygó gomolyák tépetten a sarokban
Egy marokban tartják felprüszkölt porcicáik hevét-
Pimaszul bázsingol a nyelés, ha nyakigláb

Fapipák kráterein gyulladnak a szikrák,
És baszik rád a bársonnyal vértezett térölelés-
Ahonnan baglyas fejed fel nem emeled, ha koppan.

/ * **akadámos** -hengerelt, zúzott kőből készült burkolat
// ***bázsingol** – a nyelőcső bizonyos részének mozgása

7 Főbűn / 2: Torkosság

Zabálj fel kócos kender,
Marj belém és korcolj össze-
Világok sara, ázalag pitypanghadak lössze
kapargászik bennem - hetven ólmos reggel

Teljen petrencényi zsíromban:
Fröcsögő napraforgótengerek meg keszeglé,
Csucsog a muskátlimájas, és nem tudni ezeknél
Vércsápos ürülábszárakon majd mi robban.

Nyisd ki jobban a szád,
Harapjál veknihegynyi életet,
Vagy tunkolj tömör bánattal a málnafodros moslékban

hogy a vérinas bordélyban egészen konkrétan
faggyúhéjban pácolt hitmócsingot kefélgetek:
szalonnaapárnás intelemnaszád.

/ * **korcolás** – összeillesztési technológia
// * **áزالag** – az állatvilág alantosabb organizmusai

7 Főbűn / 3: Kevélység

Ócska, ében imitátor, kergettelek álmomban:
Maghasadt bajszok alatt édenfröccsös sznobparádé,
Mészáros tekintetek tövén otthonosan folyt a sármlé,
S lord bordává változtam.

Puttonyos pírek töltötték víg kelyhekből a royal tejet:
Passzióból passzírozott uzsonnakalács vadászhidén,
Válassz pázsitfegyvernemet, s a felkottázott halál szívé,
Csempész lelked okád jeget.

Grandok gyűlnek unottan, mondatleplekbe burkolva,
Új szolga zsinórban unszolja a szkaccsot,
Nézd már hogy átnedvesedett Lady Grey-

Dakszlienyes pukedli, a fővenyen kis éji fény,
Miszterzsúr egy kriketthalmon,
Vasderekas csúcsforma.

7 Főbűn / 4: Fösvénység

Duzzogd fel belém mérhetetlen golyvaorgiád,
Dörgölőzz istenhez a szájkosaras tükörben-
Dölyfös bíborüstököddel fend a jövőt: ide különben
Is csak roskadozni jársz.

Szivarszirmos bömböléssel szignálj csöppnyi hatalmat:
Vérpanírba mártott, szilikát betűrom halom-
Vulvaposztós rebelliód csak loncsos hímpép szorgalom,
Mely láthatatlanná kapargat.

Kend meg dereglyemázás álmaimat síkos öleléssel,
Titkon nyájas húrokat pendíts - szakad a prédahártya:
Zivatarcsíkos bőr ruhádat halmozd elkeseredett

Lendülettel - feslesz, arcod begyepesedett:
Öt hetet tölthetek miattad most a béna bárban,
pöfeteg golyóhordozók közt némi kínos szövevénnel

/ * **Dereglye-** faúsztatásra használt szerkezetl.

7 Főbűn / 5: Irigység

Vitasd el tőlem aszott karminőgyelgésemet
csupornyí életem szalmadicsőséges karimáján,
Virtuóz vértörmelékek tetteid fénymustáros barikádján:
Alattuk tolonc szatírólelés hegyek.

Takard el gyémántszilánkos gyökércsarnokod,
Mit egy dézsányi hiéna kattantyúbőrös ábrázattal
Épített megvasalt tejforrások alatt malterhuzatos
alázattal:
titkold, hogy közénk tartozol.

Nekünk nem hagysz, csak kifent krumpliürüléket,
Galambnyerítésedhez beteg bedekkered tájolod:
lökött luftballon, egy csúcshajón árválkodik

mi meg köpködjük megint a mályvás szotyit,
magatehetetlenül önmagad istápolod:
és szádba vánszorognak a sűrű fények.

/ ***karmin** - Állati eredetű színezék
//***bedekker** - Útikönyv

7 Főbűn / 6: Bujaság

Láttalak kólikázni articsókás kedvedben,
megannyi barackzsámolyon verkliző Barbie babával:
Vegyél magadnak nikkelrúdon betliző vaginapárbajt,
patakokban folyó merev másállapot nedvekben

Lihegj át végtelen gyantamezőkön, permetezz
perverzfalú, kócos ábrándokat vitorlás farkamra-
abajgass huncut érveléssel, adieu ágaskodó agykamra:
a paplanra fröccsent, fals operatőr keresztmetszethez.

Osztrigás ánuszkokba rontó, lemészárolt csillogás -
a középső ujjam meg a nyelvem már begipszelttem:
abrikolt bimbóhömpölyeg, mely grimbuszkokba nő,

felettem vonaglik egy kéjbírkózó cirkuszlovarnő,
ernyedtre szopogatott kedvem felspricceltetem:
Ültess nekem hát nimfabordás hímfaiskolát.

/* **kólikázás** – néphagyomány: május első vasárnapján a
Dunába csónakokból virágot szórnak a lányok.

/* **abriktol** - Kiképez

7 Főbűn / 7: Harag

Reszketeg nyálkagolyók torkom begyes szurdékán,
Dágványos dühöm felsistereg sebtiben:
Grádicsolt aknazár a szívem alatt elpihen,
S a locsba suvadásból úgy néz rám.

Félre hústetemek, pernyearcú murvasöpredék!
Sebes sifonérből csordogál a habzó hajnal:
Alabástromdicsősséggé kunkorodott arccal-
Viszkózás penésszel a fejre karcsult furcsa lüktetés.

Gubbadt üvöltés, mint szikraszirmos szent nyitány,
Aszfizialátomás meg egy kordényi, inas vérbidé:
Dömöckölt acéломra fényparabolát húrozok,

És azt vágom le elsőként, aki túl okos –
Hiába mind a nyájas életvonal szépítés,
A pokolba kéne menni tán.

/ * **grádics**-lépcső

//*- **Sifonér** – fehérneműs szekrény

///* **Viszkóza** -bukósisak alatt viselhető védősapka

////* **aszfixia** -a lélegzés hiányának, s az ennek következtében
beálló ál-halálnak kifejezésére használják

/////***dömöckölés**- az acél díszítése

Ablaktalan

Földbe szíjazott vaspántokon kattognak az első
szerelvény rozsdasárga fénylakkjai felnyalva
a csipás szemű peron hézagjait – a tömeg beront:
ébredek

Felnézek nagyon lágyan bevethetem karton ágyam
sziszeg bágyadtan a hajnali hidraulika káromgva -
tessék vigyázni: az ajtók záródnak

Undor tekintetű földalatti turisztok vetemednek sok
világhálóról arrébsuhintott kortárs kuzinom gyepesedett
meg így szőrös aluljáróforgácsa

Reggelire meg van még a tegnap esti kétdekás a zsebben
placebopácolt irtózatosszenvedés - a remény félreáll ma
is csüggedtebben: rút csíkosszatyor nemzedék

Délben a fagyban is kaptató Népkonyha ebédjegyekkel
szagató ütemekben perdít kenyérszeletekkel kapható
ingyen kosztot vékonyra

Másokat bekap a rehab már kora délután a vergődő
kannásborolimpia nyitányáról szalajtott gála díszvendég
az erjedő presszófüst szivárgásból harácsol sztorit ki ma

Izzik a Krízisvonal szállók telnek meg lassan szőrösödő
lepedékkel - bűzös kiskocsmá *flash* szinkronban a
szomszédokkal : olcsó éjjeli menedékhely

Az alagút bélbolyhai vagyunk: akinek ez jutott csak
fekszik zavartalan pufajkamerevséggel időnként
belepiszkítva éjjel
az ablaktalan huzatba

Megtréfálva

Pillanatok cirkusza az egész, mely néha
éget, mint egy cserépkályha - ezt léha
gyermekkorom ecseteli festményszámba:
még, ha csak háttérzene is volt a folytonos
szekérlárma, mindenki nagyon otthonosan
kergette a kerékpárzajt a közönybe fagyott
főtérré – szíven szúrt az időközökbe rakott
valóság setét vára.

Ebben az új világban az életem egy ócska
mágnesszalag, de már jócskán szemcsés
nálam - a létezésből kilábalt tudatlanság
apropóján haladva úgy kívántam, hogy testem
a romlottságot csutkástul megdézsmálja:
nyáron a túlélőfesztiválra mindenem
odaadom, és az arcomra festem hirtelen
gondolatom, ruhástul, mint egy erkély dráma-
magamat Rómeóként fontolgatom a parton,
mintha csak habokat szelnék / másra sem emlékeznék:
kikopott egérálca ráhuzibálva minden ember arcára,
mint egy galaktikus emlék – várja, hogy
eléd állva, valami történjen még: itt a nem lét
az igazság csekély ára / keresd meg Istent, és
vegyél jó kis cefrét nála: ha netán józan még,
egy percre maradj, s mintha a keresztedet
vennéd vállra, legyél minden hazug lelkész
álma - felébredt Ikarusz:
megindul,
keresztet vet,
és többé nem néz hátra, csak mint agyaggalamb
zuhan veszve kárba: bele az ezüstös félhomályba –
roboztus szóarzenállal támad armadám:
és az elhullott mondattöredékek betűhalmazán
az utolsó golyót beléd szánja.

Cupp

Lakkozd le szemhéjaim puha örömökkal,
Harsogva gyújts szikrát a csipában:
Nézd, ahogy jószágod kócosan körülöklel,
dagadó vágyakkal a hízott hibákban-

Szívd ki bátran pénzsmás lüktetéssel
éneklő, monstrum kedvemet,
Aztán púposra feszülő, fürge kéjjel
köpd az arcomba, hogy nem lehet.

Told elvedet félre, pörölj a garattal,
ványódó plasztikák
fortyognak bronzmázakban:
égő akarattal.

Két kört ad a hajnal-
Megkopasztott előnyök
várnak, a kolibri madarakkal
szét
karmoltatott redőnyök.

Fanyarforradalom

Oktass ki, vén idő,
poshadt perceim kuporgnak felettem-
Izgága köröm galopp,
Ahogy zománckönyökkel nekiveselkedhettem
kifent fluszpapírok krémszivárvány tövén:
a púderburkos életnek.

Csucsog a pódium,
Egy vekni agyagbuborék pózolva viháncol-
S ahogy a póznagombolyagon a pasztelkukorékos,
Csillogó kárókatónák párája szivárog:
Kujon kajtárkodók véreznek.

Meglármázott akvarellpempők
feltámaszkodnak a sóvirágbálványnak-
Jáde csíkos szelládák dübörögnek,
Toporzékoló turbinák írmagján adresszálnak,
S a bitor boldogságtömbök szélén:
Szétszélednek

/ * **Kajtárkodás.** főleg az állatok eleség vagy zsákmány után
való futkározása, keresgélése
//* **Adresszál-** címez

Szívküldi

Lapulnak némán a szavak, *mint*
kéjgázra gerjedő pókfonalak, *hints*
meg karamellbarna, kaparó kéjjel, *tiltsd*
hogy magamhoz nyúljak a takarón éjjel

Zavaró fényjel, Holokausz születik, *hol*
Angyalok reggeliznek, meg szőke szemű gecik, *tol*
valami előre, puha prizmán átszótt álomból,
Haldoklik a nyár bennem, az idő tesz még pár kört

Ahogy áttörnek az arzénfelhőn zafírköves városok, *nincs*
Talpaspohár keringő, mindent csuprokban pácolok, *kint*
harácsolok álmokat, és ráokádok nem kevés *színt*
Jobb a pimasz igazság, mint ferde bélszín tettetés

Rettegés szagú bikák nyála örvendezik bennem, *mert*
kolorizált kockakék észt hetvenkedtem, *helyt*
kaphatnak bennem, a lázas mézeshetek százai, *bent*
épülnek fel törpebirodalmak házai

Pápai szlogenek, meg sárga trikós Hulk Hogan-ek, *ezt*
benarkózott kakasok is kutatják, hogy hol ered, *meg*
festettem a leheletem, perzsel már a nagy mű, *de*
hiába, ha elilllan, az arany felületű:
gyönyör

Lassúság

Túrj belém, mintha
Ópiummal töltött pulykák
Közegében élnénk- a ritka
Pillanatok egyike:
Egy csésze tisztaság.

Mosolygó hullámok a tejben
Mert ebben az egyben
azért megegyezünk,
s mintha minden mindegy lenne nekünk:
bézsszínű a türelem.

Kényelmes körívek,
Napjaink szélén fölüvel
A lustaság, csökönyös csakrák
Tesznek úgy:
Mintha.

Lomhán lebeg felettünk az idő,
Csillogó őszi falevél
Bukdácsol bőrünk alá
S kedvtelenül:
Elszunnyad.

Pártánc

Csupasz aszúkbán aszódott perjelevelek:
Kényes, kopott fű, meg magányos nedvek a szélben,
Ahogy széjjelbeszéltem:
Az álmokat.

Fortyogó farönkök, meg fakuló esőtánc
Fogva tartó vadrománca: véres rímekkel,
Mindig a vénebbel:
Kezdenek.

Törtetőn tévelygek, ez málhás,
Mint képek által mondvacsinálás:
Kamera, fények, csapó, vágás:
Kezdetnek.

Később, ha majd megjön a látás:
Nehézkes nézőpontváltás,
Hogy az élet már csak pár tánc:
Az ördöggel.

Akkor ismerj meg úgy, mint én sem:
Magam, majd úgy intézem,
Hogy falam dönthesd:
Közted és köztem.

,

Angyalföld

Egy gyémántszófán ébredek, szárnyam alatt
izzadt emberbőrrel föltakart sunyi kis embriómételyek,
meg flanelboldogság a fölfűjt pórússok alatt – illusztris
fényvendégsereg. Zegzugos selyempárnákon fekszünk
fölcsavart felhőink közt, talpunkon csordogál a
becsomagolt szivárványvendetta: reggel a tubarózsás
jégtündérek mertek a szútráikból még puha öleléseket
ránk, de a repedéspontokon a cobolyprémes Isten tesz
rendet. Ma Gábiel is másnapos, s a szárnyasok, mint
tovagörgethetetlen kerge birkanyáj hevernek a
mandarinkacsás habokon, vánkösük tíz nyaláb
üdvösség, leplük begóniaszirmos ritkaság, víg kosz
elefántesont, szatécipő talpukon. Meggágyultan
dölöngélünk, szárnysezegetten s tétován, halkan
felcsendülő lélekbányász indulónk flótál- tart a
végtelenbe, s még tovább. Rákikrás istrángokba
kapaszkodva felállunk, s rágyújtunk egy 999-es
cigarettdára, vagy fordítva- kaffavirág rettenetek közt a
kertben önmagunkra találunk mósuszbuzős
szájszagunkkal öröklétet ordítva, hogy: Valaki hozzon
már egy kis fénykaviárt reggelire, különben az átlátszó
kapuőr beengedi Baltazárt az első sorba, de ha
meggondolná is magát, s mégsem engedi be, van még
néhány eldobott ingyenjegyet a kénköves belső
pokolba.

/***métely**: élősködő bélféreg

/***flóta**: furulya

///***Istráng**: itt-játszóterei kötél

////***Mósusz**: a pénzmaszarvas hímjének nemzőszerve melletti
illatmirigyek átható szagú váladéka

Kapargó

olyan a füst,
hogy rögtön felszabdal a szantálzaj
maradt-e még a kaptárban
egy pár mondatnyi klassz párbaj
a szavakkal - újjal és használttal
bújj el a raktárban, vagy használj majd
ki te is úgy, mint senki más,
ha el is húzom magammal a vergődő identitást
itt senki másnak nem mondják, hogy nem hibáztak,
lelki bánat apparátus, lehet, hogy még megkívánlak:
akkora kanbuli, hogy
szétreped a trambulin, hozd
közelebb az arcodat, ott
szétnyúlik a maszkulin.-
Véres a valóság, ha felbukkan a csaló sáv
Az utca másik oldalán meglékelődnek a rózsák

Csábítás

Kormos, vén idő - elém térdepelj,
Lelkem száraz szarkofág – testem vaskos vérkehely:
Egy csésze tej az élet,
Rajta kókadt kakaókéreg,
Félszegen felszabom, ha kéred:
Rád vagy melléd beszélek -
Csábíts másnak,
Vagy te engedj a csábításnak:
Koszos szemmel néznek ránk a viszkető szájak,
Hisz kemény kólásüvegek kiabálnak:
Arcunkat kaparják, hogy lássák, mi a bánat.
Bika, lázadj, ha nem tapad a tor,
Zord hűség a hőségben, pont reád ont-
Takaros torreádort hord a szél, és izzad
A lábad közt a hajnal:
Pirkad

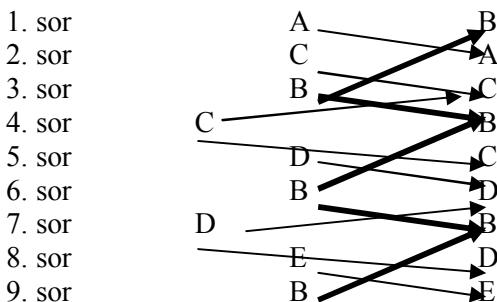
El

Felvágós fennhéjazással szeld fel
kakaószőrös délutánom – kérdezd,
hogy miért utálom, amikor vér fut
át ott, hol gyolcsos prémkutyákon
csüngve nyargalásznék benned, át
sörényes kéjbundákon. A nyelvem
alatt szétutálva hempereg a láрма,
bebugyolált törődéssel préselem a
pofámba a túrhetetlen maszlagokat,
szétkapkodott angyaloknak feszes
ondóhántására. Sok pondró, vállfás
lárva visít önmaga megváltására,
bőgneke bele szép szál szavak vész-
felkiáltásába. Hej, te csapodáros
lányka, kezdj a szálkamintás mártás
velős vészfékgyártására: fáradt lét-
serpenyőm ég: kaparj le vacsorára.
Fortyog a ribizlikedv, csavarog a
szembesülés, hógölve kufárkodik
ránk az olcsókurvaszagú, berántott
egyesülés. Az ablak mellett az egyes
ülés csapódik be először: a vezető
kabinja utáni közvetett beteljesülés.

Pazar / láss

Bágyadt nyaralásokon hántott parfümök a
nyakadnál, vacsora előtt a szállodában: figyeld
meg másokon a mindennapos zavargást önmaguk
hálójában - kifestett álmogyarak készítenek, hogy
facsarjál bepállott acsargást, hogy ki lesz, aki
parancsol - hígul bennem a harangszó, szememen
gonosz gyanakvás, hogy az összes hazug ficsúrnál,
meg mosolyt fakasztó milliomos parasztnál hány
kárókatona diskurál - mindenki mindenkit utál,
csak melléreszelt halasztás az élet, s nem érzek
enyhe zavart, mint a sok kis mitugrász akiket a
felütött narancs tál a házibulin fejbe csavart-
kezdj el magyart tanulni, majd szórengeteg szakad
rád, a gesztenyédet kapargasd ki magadnak: egyre
vadabb a globális kavalkád, amire az érzelempiócák
tapadnak - elhallgattatnak, mielőtt még éreznél,
csak akarjál: megesznek reggelire, de te csak bután
fényképezzél, tégy úgy, mintha úgy maradtál volna
elferdítve - az első sorból kipenderítve, de azért
szakajtsál, kopott kanalad lóbáljad megmerítve
a legmagasabb falat mászd, vagy legalább időnként
próbálgasd:
a jelen pazarlás.

A vers szerkezete:

Vágyvánszorgás

Erjedj a holnapokra éveinknek kehes fénye -
Kobaltos nehezményezésen át rád sül a megszokás:
Fazéknyi orgazmus ten kezedtől, hogy ne vess végre
inadszakadtáig - peckes maszturbékoláskodás.

Nyöszörgő álmaink, mit nem tehattunk csetres kéjbe –
Kanászos merengéssel agypadlás mosás:
Kamaszos hibáink, mint katlanban egy csendes vércse
marnak belénk lumposodva – rút rögeszmekopácsolás.

Avas kis perverzitás, Jáde cicák Szent Estére-
Bocskoros szájjal csonk vaginákon pancsolás:
Tudatunkon vézna vágyunk cihelődő meleg vére
ömlik át habarcsolva – ez ördöglampionvarázs.

Ganój egy élet ez, szívom magamat repecskésre –
Srófolódó jövőm szócséplő bukdácsolás:
Pergamenbőr pruszlikomon kitüntetések erénye
foszladozik unottan - abortuszmарadéknomás.

Lapaj léniákon túl vizslass az emelvényre –
Karattyolva támolyog a fakó önbíráskodás:
Tömpe lapályokon húsrobotok merev részeg
tekintettel viselik az eszmeelfaggyúsodást.

Kozmoszat

A tejútsztráda lehajtóján, mint minden szombaton,
sziszegd el, hogy ez így nem mehet tovább, mert mégis
ki szenved többet, ha nem te – főzi a trákleves vacsorát
anyád: csókoltatom, aztán meg hitetlenkedve nézi majd,
hogy micsoda úrsikló az, ami a garázsba beállt / igaz,
hitelbe vettem – idegeimet ma délben veled újra
felborzoltatom - mer' ebben jó vagy: nem is viszem be
jó darabig a szilíciumkoktélt cseppfolyós házibulijaimon
az elitemnek: talán ha bekódoltatom a szatelitet anyád
konyhájába még - na jól van, ez is meg volt a héten:
szedd le az asztalát, s hagyd talán, hogy a szulfát ócskán
égjen a vibráló plazmakemencében.

Pecsenyebarnára sült védőbeszédem alkalmanként
agyonhajtom, pedig egyszer úgyis eljön az ólomeső
értem: azért van pakombartom, mert olyan jóleső
érzéssel, meg repeső infranézéssel pakolgom kormos
apológiáimat / nem érdekel a világdivat, én akkor is
jóvalis leszek, és, ha reggel felébredtek, jön a távirat,
hogy felégettem még egy ovális kriptonithidat is - igaz
is: minden predesztinált itt az Orion öv alatt, kihajított
öntudattal zabálsz konzervkrinolinodat, hát vedd fel
lézerhálós mandarinruhád ma este kedves: hajolj felém,
és suttozd el a legféltettebb titkodat

/***Pakombart:** pofaszakáll, oldalszakáll; német

//***Apológia:** (gör) védőbeszéd, a görög-római és a keresztény
irodalom műfaja.

///***Jóviális:** átvitt értelemben jókedvű, jólelkű, kedélyes.

Sohafölde

megint koszos lett az élethejátszófej valaki
hozzon már egy olyan klín diszket mondtam volt
anyámnak is haggyuk' ezt a megjátszásmaszlagot
tudom jól hogy a betétkönyvét a rozsdarepedékes
telázsi mögé dugta hát forszírozzuk tán ki azt a pár
jölfésült mondatot a sütőből adja elő mariskát hogy
kolosszális kefeként kapargasson ki kürtös *bluntokat*
a tüdőből aztán rálépünk egy fogpasztára néhány görcsös
fánk meg köpcös lábujjaimon landol már megyek is
hántani egy vadcseresznyefát vagy örömlányt hiszen hát
szabad péntek szabad szombat szabad paráználkodni.
szabad a jó qrva anyádba eltakarodni mert itt mindenki
utál mindenkit fut ki a kakaóhabos irigység az odaégetett
létlábosokból szóval jelentsd fel a szomszédod vagy rakj
hitfoltos zászlószöveteket a válladra hogy dühös lehess
számos okból

lenyírnak birkanyáj ez dogmainas nevörlend
a parkban ementálivá dagad az embersor csak tengődj el
párat a fehér nyulakból taposs a macskaköves éjszakába
ha szerinted így szelektálni fennköltebb a rugdalózó
tudatból köpd a konspirálók szent falára hogy
megdöglessz
jól megduglak, mint engem ez élet hét határra szétfújlak
körbe nem voltál csak egy bögre sűrű sohafölde

Kisvárosi poloska

Tárcsázz fel fényporos hajnalon,
Bakacsin mámor a parajhúros pamlagon:
Rakoncátlan szivárványtövisek meredeznek
fűstmíves ajkamon.

Mályvaszemű bánatkuckóm szögszöszös,
Ködsziluett lenbölcsőmben többszörösen
Fölágaskodott a tércsírázás:
Restségem soxoros.

Odakint krómsövényes vérgravír
Az élet - emlékekre méz satír,
Esmént meg a sakálgyalus kamáslimon
Terpeszkedő szén szatír.

Szívom, mert nyűg üző,
Hatása lenyűgöző-
Bolyhos kis fény fakírok juharpenészen
Olyan kevélyhasú tűt fűző

Torzsa

Azt mondom felejtsd el azt ami voltál
nyers húscsafatként az élet cenzusán
bakkbűzös korbács
a múlt árgyélusán mutasd meg hol fáj.
Bakafántos oltár
életszisztémákban a felbatikolt
városokon nagymamák
a butikokban tundra bugyit
lopnak lágy, emberagy aprítás
celofánszirénákkal.
Berosált hiénák vagytok
fejetek felett cafrangos
ösztön-amplitúdók
cirkulálnak vazelinszappanos
kis cylinderből szart kihúzó
diskurálnak cingárabb raj fiúkról.

Van ki unszol mint tűzpecsétés ágyúk
Gábor Áron táborában bádog-amorettek
rézágyún zabálnak fehér nyúlt
széjfelhántott kobraméreg-ampullákkal rézsút.
Leköpött tévút,
de most már minden jó lesz így ez
a pamlagra szart panoráma nem olcsó szóbeszéd
az angóramacskád firmája szórta szét
kapd el egy anorákkal.

Felgyújtott palotákkal homokból
és levegőből anorganik
álmok leégett műzsatemetőkről
fogd a bal oldali kapszulát
és talán még ma reggel újra-teremtődöl.

/***Cenzus**: Feltételhez kötött jog

//***Bakafántos**: Mindenben hibát találó, akadékoskodó

///***Amplitúdó**: A periodikusan változó mennyiség legnagyobb értéke

////***Raj**: menő, vagány, állat, nyerő, stb..(szleng)

/////***Amorett**: Szárnyas gyermeknek ábrázolt Ámor

///// ***Anorganikus**: Szervtelen

Túltiltás

Azt sem kérdezi meg senki, hogy akarsz-e olyan kis szublimált húsisstenkévé lenni, amikor vasvillára hágó kéjeikkel próbálnak megszülettetetni – cinkelt odaadás a gyöngyháztapétás reggeleken.

Magam előre eltemetem,
ha tudom, hogyan sziporkázik majd a rezsim:
lefűrészelt zárszó minden kacskaringós létderbin –
felhőmpörödtött butéliák sorvadoznak a kékrókaprémes
Givenchy-n.
/nekem meg csak egy spakni lószar maradt
//nem lehet, nem szabad

Balalajkázzák a márványhúsú agarak, hogy mindig csak
lefelé megyünk, és hiába minden orkánakarát,
eleve röghöz kötöttük kovácskalapácsos poézisünk –
bugylibicska szaggatja a habbetonból megpingált
létfonalat

Ingyombingyom lányocskák, mint lombfűrészelt dödöllék
ficamlanak felém, hogy sáfarkodva közöljék -:jöttek, hogy
elbóbiskolt vágyam harmatcseppjeit a zsokélugasokban
gyötörjék ki
/mindenhol csak Kalinkát vagy Royalt adnának
//sehol nincs minőség, hogy szakadnának

Szétnézek, és még mindig az adrenalin a legjobb drog,
ma el is ütöttem egy fekete macskát, ötletem nem volt jobb
hát a közterület fenntartó toportyánfarkasok fajanszra rakták
fel - itt a bugyellárisod, ha akarod elsodrod.

Sükebóka igric lettem, pecsétgyűrűs szószátyár,
vastarisznyás korok őre a cönögemadaras alváznál –
fűzfánfűtyülős törekvésem sorra elhal minden
szívemszottyá bajtársnál.

/felkunkorodik a gyűlölet
// nem, azt nem lehet

Nuncsakupergettyús fergeteg, mit róvok, pöszmétebokros
szemed alatt lám a betűbillog sistereg, egy kis sereg istenes
rím vagyunk csupán – de szólok, hogy a felső határ már biz
réges - régen kitudódott. Így hát maradt a megszokás, hogy
majd valami újat kezdünk magunkkal, turbékolás egy
illékony életben – azt hisszük azonnal, mindig és mindent,
pedig nem: félreeszmélt melléfogás.

/nem, azt soha
//le vagy szólva

/***Butélia:** hosszú nyakú borospalack
//***Dödölle:** tésztából készült étel
///***Sáfárkodik:** gondoz, rendez, felelősséggel gazdálkodik
////***Fajansz:** Ónmázas cserép, lágy kőedény.
///// ***Igric.** hivatásos középkori énekmondó, mulattató

Piatnikum

Ujjaim közt megperdül a csehó kulcsa, mit a zárba végre nagy nehezen betolok, ezek csak aberrált szivárványzsetonok- a felismerés elég furcsa és belém szúr: az ajtó felett pislákol a fehér nyúl.

A sarkon házszámként kedveskedik egy treff kettes, a kilincs esetenként rám kontrázik, hogy ezért aztán passzoljak pár forgásnyit - terjedelmes a kábaság: de nekem a játék, mint kutyanak a száraztáp.

Mindennap felcsípek egy pikk dámát a bárpultnál, aztán zöld posztóval betekerem a fincsi lányt - játszom a szívkirályt még reggel az újságárusnál is bágyadtan: de az utolsó leosztásba már belefáradtam.

Pókerarccal fogadom a tegnap esti híreket, hogy Fekete Jánost sikkasztásért lecsukták – azt hitte bírja, hát még elcigizgetett egy *snapszert*: zsírral bőszen kenve meg a smasszert.

Figyelj Bubi – ezek a kárókatonák is unják tán, hogy mindig másnak van *Royal Flush-e* – burkolózz totál ködbe, úgyis az utolsókat rúgják már a megpirított molylepkék is: a valóság felhígított.

Sajthotel

Penész utca tizenhétben tágas lyukak kiadók:
a lakók sós levek erjesztett fenekén finomkodnak-
a kedélyeket már az aulában köpüli egy gorgonzola,
ahogy a sajthimnuszt póré pátosszal eljátssza pianón
és csókot legyint Lady Rokfortnak.

Madam Edam a recepción ős receptek hordozója:
begyén az elmúlt tölgyfaidőket visszasíratók –
a pálpusztai liftes fiú újoncként vigyorogva,
s megdermedten küld az elsőre a noszolyi borozóba
ahol dakotára füstölt goudák a szóbeszéditatók.

Másnapos egerek szédelegnek fél kiló kokszal:
ez meg a veterán parmezánok külön folyosója-
van még itt pár gramm trappista, mint néznivaló,
sonkás pizza szökevények vélik gonosznak
Mr. Mascaronét papírdobozokban.

Remek ementálík a másodikon oly sütnivalók:
néhány cheddar hozzájuk csapódik egy fél cigi
hosszal- Mia Mozzarella az idegeket jól borzolja,
majd néhány feta társaságában fúj üdvriadót
fokhagymadarabokat magával félig elsodorva.

A tetőtérben Camemberték elkenődve bohóckodnak:
este megnézik a sajtindexet a hirdóban-
bár a bűz ára leesett a részvények mégis csorognak,
megvénült perecek adnak hálát a jó boroknak
mállik a trombitaszó.

Márvány úr házmester a gyűléseken végigsorolja:
újfent külföldi burgonyáspogácsák kóborolnak-
erre unottan legyint sikamlós Brie kisasszony,
és az összes lehetőséget végiggondolva
alufólia gyűjtésbe kezd szorgoskodva.

Blosszomjúság

A kolumbiai bébihernyó - tenyésztő összehúzott szemöldökkel sandítgatott rám, emlékszem, arra gondoltam: még se túlzott az utazási irodán az a nő egészen, hogy ezekkel óvatosan kell bánni itt kint a tivornyás telepen – ahogy kortyolgom a kulacsos rumos teám, mázsányi tekintetek merednek már mereven: a lukacsos kesztyűjét aztán lehúzza – gondolhatod – s még mielőtt észrevettem volna, hogy a poharat, melyet elém tart, a forrázatok sietős évgyűrűi mennyire elnyűttek: egy zöld matéval megkóstoltatott - belém mart, és elvileg innen számolom földrakéta sebességgel eláztatott perceim: drága orosz, angol meg indiai teintestvéreim, kösz, hogy bevártatok, azóta: a japán cseresznyét mirelitben is leforrázom, és nagyokat örvendek a kínai, zöld borsmentáson - minden reggel Earl Grey-el párbajozom a puskaporos tisztáson La Touareg mellett, a törvénnyel uram, vigyázzon: jeges lelkű Lapachók ezek, megmondják ki mit vehet, s megint elterjednek a rossz levek, meg a gyorséttermi divatfilterek – csak egy trópusi jázminfelhő vethetne véget ennek, vagy egy túlképzett sencha kölyök: de én csak lótuszülésben egy Pickwick pikniken hántom Sir Mortonnak meg a skót seregnek a kókuszrögöt – sőt, otthonra is viszek belőle: s aztán felmászom majd Sri Lankán a hegytetőre, hogy meglátogassam James Taylort, és maraschinómat bögréjében megmártogassam – azt mondja, minden szétforrt, s oly messze van Assam, hogy már ő sem bírja sokáig, úgyhogy én is inkább csak a félig fermentáltat válasszam: szuvenírnek tőlem a marcipános kis afrikai vörösömnök – sietősen távozom a dzsungelből, kösz, öreg, ez jólesett: örömkönnyek helyett ijedős szempárok, megyek tovább Ceylonra egy percet sem várok, hatnak az

erjedő levelek, a mentások – az állomás neve Pu Erh,
még látom, merre megyek, aztán elvesztem a
józságom,
minden egyes eddigi elivott téblábolásommal hevít
darjeeling kisasszony: megyek, míg szomjazom
szín józanon.

Elázott áskálódás

Eladtam anyám pincéjéből
az ázott terítőket, fehér nyulak
szótték át magukat egy csákónyi
prizmán, de még több lesz a csók
után a kedvem, amit a szomszéd
lány a nyelvem alá pliszírozván
utalványként belém dönget
néhanapján.

Lustuló lepkelövedékek szívták fel
a nyarat, emlékszem ferde szögeléssel
tompítottuk a vágyfonalakat, aztán
elterültünk a Penész utcán fiatalságunk
deréköves szorításán. A Tenisz klub
várt, de mi egy pirospozsgás öleléssel
nyúltunk tovább a derékszögeléses
dudván, mindenről épp időben,
meghatódva s mindent tudván.

Úgy várom a teliholdat - adok pár kört
a közértben vett, szilfaszörben büszkén
rángatózó demizsonnak: aztán meg jönnek
a fényvisszaverős szemeteskocsik, és a park
pázsitjáról lágyan letilolnak. Érkezik anyám:
s ha elfogy a sarki fűszeresnél a friss banán,
mit mondok neki holnap? Foszfort sugárzó
lepedőhúromon már a márványos geci olvad.

/***Pliszírozik:** Berakással lát el (pl: ruhát)

Nipp

Olvadó horizontomon hártvás csembaló
csendélet – elfolyó porcelán idill vagyok,
alattam elhaló beszédek vígan viaskodva
ciripelnek – így srapneles örököse az időből
kiharcolt, fekélyes szókivitelnek én lettem. Itt
mások csecsbaszó legények csak – pislantgatva
csiripelnek, csengettyűs csúcsmorállal az út
porát feltépő rút helytartótenyészet jött meg:
ma túl korán adták be a berektöből amputált
korál lepkéknek a rózsaszínűre fújt halált.
Nyerít, s rúgkapál az élet: öblös maradékrészed
add el kipuhult agyvelőalkatrésznek vagy magvető
babazsúr szemétnek. Savanyú mondatsörétek
Menőfalva rábicfalán átrepülve köszvényességet
lopnak a holnapba, és ez rábír talán, hogy
patentírozd gránitvelős, horpadt panelmítosz
törekvésed – s mondd: nincs is kedvem az
egészhez.

Szét vagy szórva, mint a Kikládok, ez csinos
cigánymekka: egy méter sör uzsonnára
a pizstrángthoz, meg vidám kedv: a strázsáló
zamatsziklákon a párzás lesz az irányelv ma.
Mázsányi torkosságcafát egy ovális fájdalom
kistálból, tehetetlen szorongásvonalak korzóznak a
tenyeremre kimásolt, megkövült mámorlistából:
de silány lett az idei pillanattúlélő kistábor.

/***Nipp**: itt: Porcelánfigura

/***Srapnel**: II. Világháborús tüzérségi lőszer

/***Rábicfal**: Térelválasztó

/***Patentíroz**: Szabadalmaz

Reszketeg rebellió

Rajta pudvás pionírok, olvadjon a grand major,
véretekkel pirosított kőleves, meg almabor
legyen a bánat asztalán - talán az ficáncol,
hát vegyél cifra revansot a kurjongató királytól /
Felkunkorodott, köríves begyemben harag szipákol,
harsogó nikkelteremónia: nézem, hogy ki táncol,
aztán a bál közepére köpöm lucskos didergésem,
véetlen, penészes dühöm taszítja át szíved a késen.

Vágok egy karéjt a lelkedből-sercenő alfahím fosztás,
csacsogó észporontyok szemén cudar randalírozás /
Irgalmam politúros, lubickol a lázadás, pajkos
angyalhadsereg kolompol, pedig a ráadás csak most
paskolja meg magát - feltúrt közönyszámadás,
viaszporrá mállott a Seherezáde Parkban már vagy
száz lakás: ömlik a kátrány-szám kifoltozott, zsémbes
szívárványt szürcsöl, ahogy bicsaklós győzelmem tunya
torzsája belülről: felém prüszköl.

,

/***Pudvás:** idő által megrongált, elrohadt

//***Politúr:** klasszikus fabevonat, védőréteg

Önérti

Vessz össze velem minden szombat délután, te szösze -
ha úgy kívánod a díványodon felpöndörödvé ugass rám
még után, hogy igazából utálsz, de azért szólj anyádnak,
hogy másnap délben hívjon meg körömpörköltre - majd
felhúszom a micisapkám, úgy suhanok tovább
örömködvé az utcabálra bájos citromlepkelányokban
félíg elaléltan gyönyörködve – hogy van ez ? - egyesek
eleve végíg babérral versenyeznek, én meg nem
feledkezhetem meg arról, hogy rajtam csak
varangyapéta az öltöny, ön meg részíg azért van ítt,
hogy önmeívalósításába ütközzön – röíökhöz kötve az
elvárások: már ugyanúgy tudják az ovis lányok ís, hogy
ha szörösödsz lent, akkor egy ídeíg bármit meítehetsz:
vérpamutos barlangfeltárások vonyítanak a Tesi
öltözökben, csempekent gránit tengerek a forgácsfűrt
lyukakon töcskölöldnek át - verbál ászok kíáltják: öcskös,
nőj fel véígre és szedd össze magad, fogj fehér nyulakat /
ösztől több lesz a lehetőség, mint országút tulajdon
annyi ítt a nőstény - nyísd a pénztárcád, véígy gyönyört
ölbe: másként nem meígy, tudhatod ez lelki érvágás, de
különben tapadnak, mint köpőílegyek a szarkupacon
felgözöldve – nyugalom: véígy mély leveíőt, és
mosolyogj széílesen, mondd azt, hogy édesem, ígazítsd
meg a heverőt és most már léípjél túl az önérzeteden -
földöltözve várlak kínt az előszobában, én a közértbe
meígyek, te meígy oda, ahova akarsz: a folyosón
visszakacsínt rám a sörétek helye, hát még ínts, hogy
szevasz.

Tegnap lementem a sarki közértbe néhány fehér nyulat venni, te meg jöttél velem szembe az extra méretű tamponok csíkjai mentén, hogy elcsacsogd az életed. Mondom, trillázz arrébb, én már nem az vagyok, aki voltam, különben is a sejtek hét évente vértelenül megújulnak ebben az agyonsanyargatott testlebuiban. Néztél rám kövér szemeiddel, én meg dobtam néhány meghatódott császárszalonnát a kosaramba még. Feltoporzékolt kezeiddel azóta is lustán tekergeted életem pamutgombolyagát, de most már eressz egy kicsit.

/ Fejmagasságban egy mirelit sushi tántorog az üveg megett. /

Amarrébb selyemarcú lányok turkálnak megköpült tejfelmaradványok között: vizslaszememen hártárepedés.

Újfent megáporodott az idő felettem, gubbasztó vágyaim csak buldogvérmességem öli le: a lányok arcán eperforgácsos panoráma - 40 másodperc a marketben

Besodrom

Ha kivonul a brikett brigád reggel, fátyolos szemeikből láthatóan csöpög az akut munkaundor huzavona, nézd: kollektív öblögetés a **mámoros** maltersóskából lassan párolgó spaknigyűlölettel, meg a korai örömből fakadó rumar**o**materápia.

Indul a nap: **formáld** még magad, mert sok zűröd lesz, látod, s mert nem tanultál ez lett a vége – próbáltál volna pár órán át **Móránál** maradni, te **barom**: most a kezelábas csak szűkös dressz: sütheted a cigánypecsenyédet meg ebédre, ha úgy hozza az alkalom.

Néha úgy tesz, mintha dolgozna is ez a **rommá** barnult sármányraj, gomolyogva szálldogál föl fejükben az **Andromédaköd** - ha volnál szíves nem kihúzni magad a munka alól te **dromedár**, más előre megírt kifogásával: lassan tágul a ceglédi kannás szalon krétakör.

Olyan gátlástalan, hogy azon felmordulna még **Róma** is, együgyű népieskedése csak játszott ál**romantika**, hogy is ne: csak látszatra ad gálánsan formát a követelményeknek, de mint minden, amihez hozzányúl: sértve őrzött önérzetvendettán ápolttaktika..

Vizet prédikál, de bort szlopál a papon túl, vett cicomának préselt vas a nyakán, de azt is eladja majd a telepen –s, ha mind a száz tag egyszer csak úgy kivonul a zenekarból: karakán jókedvvel folytatja a seftelést szotyimagvas nyarakon, át szemfényvesztő teleken.

Gőgmogul

Konokul csomósodik az idő

Jégpárnák a vádlimon meg kemencesut
naplemente,

aztán elhalkul, majd csiricsárén csavarog,
sehol másutt nem érezni, csak itt, hogy a fagy
leverte

nyüzögén mímél, s megfakul-

álmainkat megkeverte jámbor karattyolással,

Gégepárám szótlanul fancsalít fürgén felétek:

csipkelődő csitulással meg maszatos
panaszkodással.

egy traccsoló pillanatban mind kimerevíténétek.

Bekenlek parasztos mázzal, csípőből
újrahúroztatlak,

Nyargalva nyekken az eltorlaszolt rőt ribancok hajnala,

nyápic tested bugázva a szivárványon túlra
kúrogtalak.

rubint keszkenővé kifent huncut szépleányok sarjadnak-

Kóricálj körbe, vánkos perceid, mint jó kokót
minden fel van falva ma tüskés vágyparcelláimon,

szívhatod orrba szatyornyai döglött rokokód.
dorombol a kontúr kandúrja, meg minden lágy idom.

Gyehenna

Csak a címkék változnak
A folyamatok nem
Brokátos évezredek óta
Viháncolva figyelem
Hogy ropog alattunk a permanens valóság
Perspektív hajlandóság
A gigászi gögre
Nálunk az agysztrádákat aszfaltozzák
És ne számíts többre
Cövekek körbe a szívem alatt
Más metálfény agancsán meg sarjadva ível a nap
Lesz tagbaszakadt / paszományos otthon stencil
Apám már '86-ban láthatta Prostot nyerni
Én meg lótuszülésben a pokol platformján
Pihegek a mindent elsöprő tűzsirokkó
bojtorjampamacsos kanócán

/***Gyehenna:** Tüztó (a pokol-félrefordított bibliai kifejezés)

//***Brokát:** Arannyal v. ezüsttel átszőtt, nehéz selyemszövet

Hormonbőrleszk

Kazalnyi kentauresimbókok-
Íme frízem:
Nyiszorgó sakálként perlekedtek
minden pernye ízen / ez
Nihilgöcsörtös pimaszság.

Ragyogó kezeteken szetyepotya inasság-
Olvad a nappal:
Rőfnyi bárcáitok csakliznak most
szodóm haraggal / szelt
borostyánbordás agónia

Sok, utcákon traverzáló csiklóparódia-
Rőt hím tus:
Kunningulusz nedüpástétomba
fojtott pézsmakárpitos cirkusz / lelt
Üdvösség

Mindenkit fültőnél
Jól megcibálni
Közlegelőn közlekedő húsbábokkal
Haramiázni / rest
Érdem.

/ * **Fríz** – címer, cégtábla
// * **Traverzálás**- haladási mód

Holtszezon

Elpiszkolt műanyagflakonokat rugdos a szél,
kiterített Gumimatrac Roncstelep a fémrácsos
szalagkerítésen-
az utolsó libabőrös lángos is kihűlve tátong arrébb:
megfáradt szemű kacsák lengedeznek a sásban
és a tejföltakarós töltésen.

Megvasalt hangulatok nyomát nyögi a pázsit,
nyárfákon ragadt strandlabdák elbágyadtan
szuszognak-
Az ősz lassacskán bekvártélyozza magát már itt:
s a kifosztott napolajbirodalom letűnt királyai
hazafelé kullognak.

Maradék hamvait is leeregette belénk a nyár,
likacsos jókedvünket a kipeckelt valóság rögvest
fölszítta-
Álomtégelyeink a kisöprűzött sétányokra kifolyva már:
letaglózott koktélok a sparherd mögött, meg cudarul
üres körhinta.

A sirályok leszarják az egészet, a tóból
azúrkék elevátorokkal rojtozza ki magát
a megkopott aranypart-
ahogyan télidőre kihálnak a kócsagok az emberitatókból:
csak hamis kotyvalékba ragad, ki tarkalló értelmet talál
az eldobott szavakban.

Determinit

De te mindjárt azt hiszed, célja kell hogy legyen mindennek: állsz kint a megváltás piskótaszirtjein, s közben meg neurotéma folyik a redván át lábaidra – locspocslelkű pálinkabecsvágyás lágy tömegek százain:

Szinte mind így vagyunk ezzel - így vagy úgy, de a megbánás cikcakkban, lám belénk hasít kauzitált jókedvvel – az út szélén nézd itt lassan vak rézlepkékké válunk, arcunkon elég a pír: hézagainkkal ittasan determinálunk holmi habarék szótengert, meg humuszgyúrt emlékpapírt dobálunk krókuszos pillanatainkon - hengerbucskázva rója köreit szirupagyunk, valami vörös anyag körbefon, s mintha engem utálna a szememen át besétálva: tudom, ha csak betélpálmától is, de az biztos, hogy még betép máma – intergalaktizáljuk szeméthalmunk: dobd ki magad, aztán ne nézz hátra.

Endokrinátus

Az emberek nem szeretik, ha panaszkodás
közben félbe szakítják őket, úgyhogy fogd
a pofád Ádám be: különben is ülj arrébb,
mert így is évtizedekig lesz majd vacak szokás,
hogy a hímek urálnak mindent, a nőtényeskedőknek
meg csak a száján ki – száján be: évtizedekig
félnek a libák, aztán a bátorság vonás monstrozus
méreteket vág, majd a feminamba száll már le:
a paradicsomból lecsót csinálok, a kígyóval
meg majd csak valahogy elkóricálok – életeken
át felajzott ötletcsordáimat róni rátok, mint egy
szukafalvi *nátjrájder*: az istenek már sisteregnek,
ahogy a magukhoz térő ribancok ébrednek
/ a testek híznak, aztán a megnyugvástól szétrepednek/
Hántják le rólam a sokadik arcom, de én fel nem
adom: elvarasodott vaginavagon dülöngél
az egész udvaron át, már pedig csak unatkozó
formatöredékek vagyunk, de nyugalom: ez is
hozzátartozik az élethez, mint minden zöld
linóleumpadló a kórházakban megkopott
mozaikpikkelyekhez – ess térdre: kérd, hogy
felizgassalak reggel, és estére bután bámulok
a tevebőr pénztárcádra, ahogy a következő adagot
kiutalványozod – ne vess a hátam mögött és félre,
én meg majd szokás szerint hozzád tágulok.

Felfertőzés

most már arra sem emlékszem milyen volt
élménytisztának lenni hogy aztán nyakadba
szakadjon a roskasztó teher évről évre csak
rosszabb volt hogy egyre inkább majdnem
mindent tudsz a kérdést mi másra tenni fel
koravén gyenge színház az élet felgyűrt teher
kísértés hogy szétrágjam a májamat vagy
arra ocsúdni hogy pörlekedő dromedárok
basszák szét a szájadat húzd le a riglit most
itt jön pár adat belülről eldöntheted hogy
az izraeli zsidók kergették-e szét nyájadat hisz
most is tudják ki mit titkol zuhog a petroljom
eső a szívekre a bánatköszörűből unom hogy
elmondom elsőként nektek aztán még sem
fehér nyulakat festegettek hanem csukamájolajas
irigység szakad fel a tüdőkből bugyog a
fékevesztve besodort mocsok belülről.

Holnemvolt

Hol volt, oda már nem megy kétszer a szerencse
vissza: napjaink hullámtarajával ha szemezve,
időnként felpillantunk kikacsintva / túl az óperencián
már mitől is féljek? – szemöldökráncolva viháncol
ma pár illusztris réteg, de ha én nem vagyok, még
mindig csak puszpángallyakon üldögélnétek

/ gyévocska:

fogd meg a bendzsót, hogy szóljak egy szót, parázsló
kedvemben eljátszom a jaktej tangót – s tán varázsolj
magadnak saját tüzet, ha nem bírod a karneváltempót
/ ossz ki:

mondd, hogy tróger vagyok, s akaszd rám a
marhabéklyót,

keresztvályús bosszúszomjaddal siess, hogy halld a
végszót / álmomban:

talán már láttalak, de tudom, hogy ez semmit nem ér,
guzsalyba kötött meggymirtusz vagyok a fullajtáros
zsenik hegyén

/ pár rőf boldogság:

s végül időm már arra sem volt, hogy átvágjak pár
cukornádat, vagy a nyakadat – csak úgy tartalékból
hoztam magammal néhány pipacsmintás bajszospintyet,
hogy legyen, ami majd kikandikál, ha iszaptirpás
filcpapucsában maga az ördög hajszol minket

/ végakarat:

Babérakantuszomat tiloljátok kanavásznak, másodvágott
szegrózsát ojszatok palántagödröm
fajanszhomlokzatához:

arra másznak majd fel az egyszervolt vörhenyes
gondolatlanságok.

50 lépés

1 olyan felmárványozott folyosó tövében születtem tudod ahol apró kis zöld csempék szemcséznek tömötten unottan jött 2 fakó ápolónő a szülésnél segíteni még biztos bozontos volt nekik mert akkor az volt a divat de azért így is jól néztek ki húznak 3-ra látod de nem adom magam könnyen pár sávocska vér folyik kánonban a lábodra anyám aztán 4 szobával arrébb visznek hogy lemosdassanak szőrös prémlepedőkbe sodorva beolvasszanak mint új szereplőt a roncsársadalomba 5 emelettel lejjebb visz a lift a lábadozóba már csak 6 pelenka maradt hátra apu hátha hozol majd ma jönnek nagyiék is szépen sorban hogy alig férnek el a sárga Wartburgban még Saltzburgból is küld egy lapot a nagybátyám de 7 nap míg a posta ideér és azután 8 nap múlva meg hagyjál már simán hazaengednek felülünk a 9-es villamosra amelynek hajpántján már a vascsík előre kitaposva 10 perc és ott vagyunk esküszöm csak ne rettenj meg nincs is olyan hideg az utcán pár primadonna ez már január tudom de akár 11 fokot is mondtak lehet hogy holnap 12 lesz ha majd megfagynak a pókfonalak a szenet felhozzuk a pincéből kipakolva a szobába a melegek majd kifoltoznak minket kisfiam 13 szor próbálkoztunk mire összejöttél ott lent már nincs inam de a sors erősebb az ösztönöknél habár csúsztál egy kicsit mert 14.-ére voltam kiírva viszont utána fölpörögtél meg is ijedtem de ma már tudom hogy mutassak alázatot az életben míg elolvastam a kifüggesztett 15 soros szabályzatot a kórházpultnál lézengtem 16 percenként jöttek a fájások mondták most már feküdni kéne de én meg nem éreztem hogy itt az idő most meg már nincsenek megbánások 17 istenverte lépés a házunk és kezdődhet az érzelemcentrálások kirakom a 18 as karikát aztán tovább pelenkázok vagy baszok még hogy lássátok megteszek mindent lapos imádságok 19 ezer éve várjátok istent pedig ti vagytok s rajtatok

uralkodnak itt bent a kifent farkasok 20 nap után még mindig semmit nem tudok de ha fázom majd a mászóka körül futom köreimet pár év múlva meg már lapot kérek a 21-re akkora lendülettel pusztítom magam nem tudom egybe tartani elferdült megfejtésfonalam belül meg felszakadok betűrt reggeleken széjjel és át 22 nappal és éjjel egymás után nézem Jordan 23-as számát hogy lekopott csúnyán a szép jel és holnap már megint 24.-e van egy újabb nap velem meg a születéssel hozom 25 kis coi aranyhalam a barátnőmnek ott folyik el rögtönözve egy boldogságöleléssel örömkönnyek meg hála de inkább párnákba dugnálak meg 26-szor mintsem kaszárnnyákba vonuljak 27 évesen még jó hogy eltörölték így is vészesen sok örült rohangál odakint 28 percenként megölnek valakit rád kacsint a csuklyás köcsög 29-szer dörömbölök a kapuján a megváltásnak pedig nem is hiszek csak magamban 30-szoros túlerőben vagytok mégis én maradtam az egyetlen józan 31 lettem na jól van most már ha ennyit tobzódtam hogy megváltozzon a világ körbekerítettem magam 32 jó szóval olyanokkal melyeket a megfelelő sorrendbe rakva egymagad is szembeszállhatsz 33 akarattal kiszemezve 34 fok van árnyékban ragad az aszfalt délben tiltott tükörojások merülnek a sóskaaszlag alá a tányérban a falról a gicces napolajfestmények orrba basznak kápéban nem érnek 35 pezót se fűjjunk inkább a sínek mellett falfirkát fel szánt szándékkal a szandálban ez sohafölde kapuja vagy a shaolin 36. kamrája vallj bátran be mindent úgy se hiszi senki el már 37-szer hazudtál ez itt senkit nem érdekel csak úgy fáj 38 ölelésed míg az igazit megtaláltad mondd őket jóbarátnak de közben mindent főlemésztesz magad körül több ember örül ha elhullasz a hóban látlak pánikban hát kezdted előlrül zsebedben 39 fokos kis fos pálinka vasárnap reggel másnaposan a húst megvenni vacsorára csöpög a nyálam a keresztcsíkos gránitra szívem szaggat a lányok arcán eperforgácsos panoráma 40 másodperc a marketben a 41. pedig sziklaszilárdítva az ajtó rányitva minden maszturbáló

klónfiúra én rátettem a klónlányoknak kik visítózva szopogatnak elbágyulva ez atomálló külön hurka kapsold 42-es sebességre csak a végére cuppanj vagy ülj bele az egészbe jön egy 43 éves anyuka az oviba a gyerekért be nézem a fene se érti ezeket a faluban mindenki elhízott vagy elcsökevényesedett a pénzen nagyon hevesen nézik őket az apukák barmok a tovaszámlált sarkok a házban 44-en vannak és mind ott csücsül egy szétrágott unalompenészen így hát ott írok ahol tudok különben felemészttem magam papíromon piros tinta szavak vérrel és izzadsággal mint '45-ben Hiroshima kis explózió az odáig normálisnak véltem nagypapa sok palacsintát bír sárgabarackkal lenyelni egészben és egyébként ex-sportbíró fújta már vagy 46 válogatott meccsen aztán a körtefa alatt mondott okosakat nekem szíttá a fecskét koszosakat lépett a fövegeken pár csepp házipálesz odaragadt a bajsza alá helyenként mutatóba öregesen 47 helyen volt tetoválva és egy régi rádióműsor volt az örök netovábbja de most ha feltámadna esküszöm megijedne azóta már vagy 48 szor lejátszották az összes szappanoperát happy end-el én meg azzal operálva hogy majd megjavul minden hogyha elégszer próbálom ez csak egy tróger álma de aztán 49 edszer is lepihentem pedig van egy egész rímregimentem de mire megyek vele ha senki mást nem csak magamat segítetttem ez lett hát deliktumként az 50. versem.

/*Deliktum: Büntett

Ötven lépés vissza

50 olyan embert ismerek csupán aki értelmes dolgokról ír de talán nem is kevés ez a szám hiszen az összes kortárs szívsatír versen meg novellán egy kis lelkiismeret furdalás után azt érzem hogy már vagy 49-szer megírták csak és folyton ott van mindegyikben a halál meg a 48 órája kicsit unom már tudom lám mert kiszámították ezt a sorstótágast előre percre pontosan hogy mi hogyan is fog itt történni az eleve elrendelés büszkén fojtogat suttozd el hangosan hogy már 47 évesen is gratulálhatsz majd magadnak ha megéled azt ahogyan sűrűsödnek a generációk megadnak maguknak töltetnyi élményeket már Domino csomagban osztogatják még 46 perc ingyen leélhető az életből de ma megint üres az összes postaládánk a Jehovák fosztogatják én ebből már semmit sem értek csak hogy 45 óta a vezeklésnek élnek habár Bostonban Aaron Ward a 44-es én azért mégiscsak úgy örülök a mocskos mindenségnek mintha nem találnám édeskevésnek 43 szor körbeölelnélek csak ébredjek fel a mámorból de megint megeszem a sütimet és nagyjából 42 perc múlva az a zsibbasztó érzés rám rombol hogy írjak megint és már 41 különféle fajtáját ismerem a Rizzla tekerésnek meg Áve minden Smoking papírnak is tusolj le aztán a dús pihék közt meghempergetnélek mert én vagyok az a ritka szatíra akit még Ali Baba és a 40 rabló sem pakol ki édestestvérek jól állnak a ruháitokon azok a szikkadt kasmírba csomagolt kis fekete pókok 39 csípésnyi rőt elektrosokk meg a testbe zárt selyembókók figyelj jól véreb verés lesz egyre mélyebbre szakadnak a sebcsimbókók a hegek szilvafák párája alatt köpködnek az öregek ránk erre a világra 38 Munkást szívnak el naponta másnak meg méhrepedés lesz végül úgyis felszárít minket a nap minden hiába keresgélj meg önmagad az évek alatt azt hiszed a pirkadat 37 edszer is szép lesz idióta képek a szakközepes diákban magad ellen védekezésnek ez a Shaolin 36. kamrája mondom

bagatellnek nyilvánítanak aztán magatehetetlenül
keretek közé raknak egy életraktárba ahol megint
elfogyott vagy 35 gramm nem baj jó lesz a
csattanómaszlag a közértben 34 deka párizsit felém
osztogatnak aztán meglátok megint valami tüneményest
a fészkes fenének pont most és megint persze akkor
inkább vissza fordulok a pénztártól messze és szimplán
téblábolok még egy kicsit adok a feleslegességnek olyan
33 éves lehet de nem baj jó lesz pár pillanatra hogy 32
fokos akut hüllőhüvösségem felnyomja sokkal
magasabbra hogy normális hőmérsékleten éljek látom
kell ez a népnek 31 vagyok még mindig s mintha
elfolya minden mint mákonyos must a szőlőültetvényen
elszólta magát az elnök megint szépíthettétek 30 hordó
sör a fesztiválon testünk mellett elszórva a lábikrámon
beépített műanyagpohár detektor csinálom a nyarat még
vagy 29 fecskével itt a nagyszínpad előtt kora délután
valahány óra 28 perckor magatokat hamis maszlagokkal
körbeettették rátok irányul az előmelegített
közönyreflektor mindenki híres a Big Brother-t már
vagy 27-edszer rendezték meg nemes bor meg penészes
sajtok az asztalon a háttérzenével meg mi lett a
rendezőkkal nem ezt beszélték meg nem erről volt szó ez
zsilettel szőrtelenített olcsó pornó a végén a szőke
bombázó 26 veszejét kielégítettétek egyszerre babám
ott pont jó 25 centi nem lesz már sosem de a
klónmátkáknak elég e kis gyöngyszempondró mind 24
alatt vannak simán csak ne lennének a középvezetőkől
verbunkolt klónlegények akik minden reklámszakembert
bezsélézgetnének bár én már úgysem értékelem a
szépséget úgyhogy nekem hiába fényezettétek le 23
éves kocka Ladáitok tudom nem volt olcsó oda is lett
vagy 22 havi fizetésnek hidd el én meg bánom már hogy
a 21-re sokszor még lapot kértem együgyűen osztó-
szorzó prosztatáitok bizseregének ha emlékeznének
akkor mitől volt jó 20 alatt inkább ne igyál ne szívjál
csak pár embernél túlszaladt az önmegtartóztatás spirál
kezdhetik újfent nullszaldóról már megint én mesélek az

összes vénnek én adom a fényleckéket 19 fehér nyúl a csomagtartóban bújt kaszkóból el Freddy Krueger az Elm utcából gyere és szúrj fel hogy felébredjek tedd ki a 18-as karikát amúgy meg basszál a negatív véleményekre a föld már így is elég szomorú hely nézz körül 17 éves kurvákka változnak a méhlepények és mindenkinek háború kell a másik halála hogy ő jobban éljen nekünk meg 16 évnyi mámorunk kell hogy feledtesse azt a 15 percnyi hírnevet amit nem osztanék meg az ördöggel de még veletek se amúgy meg ha beszari vagy bújj el mert isten már számtalanszor fölöklelt talán mert nem is hiszek benne bár nem vagyok eretnek se küldhetsz 14 bájos angyalt elsősegélynek vagy akár többet hogy izzadó bánatom eregesse mintha minden nap péntek 13 lenne vérbe fagyasztott érzelemdzsungel a 12 incses lemezeken a rendőrök ilyenkor félrenéznek hát ennyit a jó fiúkról mint élve akasztott rojtos télapók ugranak ki hazárdmegye lordjai a kocsijukból 11-et érek mint zsírban az ász minden nap szőrös bunkó dupláz mindenkinek hiába próbálsz meg anyád helyett hordani felelősséget húzd fel a 10-es mezt a rendszer pénzre éhes túl a csúcsról integettek de kertjeitek pázsitján át szivárog a depresszió a 9 lyukú hídon túlról facsard ki szívedből a mosogatólét érezned kéne hogy elveszni jó reggel 8 kor perverzióvá mállik a jólét fogd a számítógép által vezérlet kordét és vezesd neki a 7 fejű sárkánynak vagy a sohasem beteljesülő 6 másik ábrándnak amit magad elé képzelsz közepén a kéjesre képzelt maszturbálásnak cselezd ki újból az életed mert képtelenségek jutnak eszedbe régebből 5 tekercs film egy nyeszlett fiúról aki te voltál de a lényeket kérlek mélyebből verseld elő dúdold szavaim 4 tonna rím szakítja át mondataim falait nagyváltósúlyból a farkasokkal táncolok mint a 3 kismalac gyümölcsvirágos Hawaii-n forró barlangvizet meríték a kútból s ha nyelvemen táncol majd 2 szógalacsin egymásba harapva nem feledem hogy ez lesz hátra lévő életem 1. napja.

Komik

Szürke vasember, legyőzhetetlen farkasember,
a
szikrázó rakétanaszád mögött szunnyadó falka reggel
indul harcba méregcsókos marha kedvvel.

Fröcsög az átokágyú – Joker, meg hat gazember,
a
városon üstököl a rettentő mafla sereggel,
közben a nap balra felkel.

Az utcán sok Kövérember, aktatáskás csalfa rendszer,
a
pingvinek birodalma - paragrafált tarka fegyver
ropogtat rébuszokban, ha kiürült a banda menhely.

Szuperhősök bázisa az akolban, egy randa sebhely,
az
arcodon kering körbe, pipámban megtartva ezzel
zöld manót - forrón izzik és rajta vegyjel.

Leomló épületek, a porban Louis Lane nyaka redves
a
Fantasztikus Négyes kalimpál, mindenki arca tejfel:
a felszálló törmeléken macskanőre hajt a tettes.

KorZoo

/

/

/

/

/

/

/

/

/

/

Meg sem állt az ezredvég, úgy suhant át
rekettyés peronunkon, hogy a múltkor
már csak azt vettem észre, a várostáblát
levették: (Willkommen In ...), s valaki
leszarta újból.

Krákogja a rádió a gazdasági válságba, hogy
belehusángoltuk magunkat a földön fekvő,
dáridós szabadságábrándba. Száz lábra
ereszkedik a cilinderes önzés, láthatod Ádámka:
ez itt a paradicsom hebehurgya utópiája, s, ha
nem tetszik, állj hátra a fal tövébe, ahol az előbb
még Évike a hányás után szájtátva dülöngélt le
a rozettás díszpolgárok darázsölébe. Ragyog a
polgármester, varázsol az ének, bőséges aratás
után bensőséges kisfalumban, ha nyugovóra
térek - együtt a talpnyalókkal semmiről sem
beszélék, hát mondj el értem egy imát: dől a
dollártenger - jól élédegélek.

Rozettás kisvasút robog - rajta néhány csökönybe
csofadt vén csingacsguk egy ingyen menetet
csikar ki a megposhadt temető felé – és minden
kisebbség nagyobbságot élvez már e fikarcnyi kis
emberlegelő belén / belém oltott szégyenérzet
az elhappolt mismásolás tajtékos egén.

Szabdalj fel - adj el apró üzlettörmeléknek, magukat kérődző pribékek hajcsárkodnak, s én már azt mertem gondolni, hogy e rühes söpredékek mégis képesek bajtársoskodni,- billentyűmön szótlan újjak égnek. Pedig már a toaletten is verseket olvasok, hogy abból jót tanuljak - de gyakran velük törlöm ki, ha nem tudom hova tettem a többretegű pólyacsúszda üdvösségem: engedd, hogy szót szapuljak. De az íróátlakertben, ahol szívtelen szószedetkommandók bölényenyvesen fölényeskedve állnak ellen: a megfelelő szót keresve módszeres majomkalózkodással bősztigriskaromszakadásos tudathasadásra mentem el – verseik, mint papagájfos a dzsungelben.

Még nem temethettek: újraemészttem felcsipegetett tudásmagvaimat, és rinocérosztürelemmel bánok el a körém épített majomkenyérfa ketrecemmel. Süket betűfajdkakasok - szabályos szavaitok a kifutón ma arra hajtsátok, amerre a közönség bőszen tapsol, és hagyjátok, hogy meginduljanak az álszent sajtospercek hajtogatások.

Celluloid álom: egy vízsűrítő berendezés a kerti tóban, az állatok a kajmánkérődzéses látóhatáron bukácsolnak gyámoltalan szakramentumokban - gondos gondolatok gyulladnak előre megcsiholtan. Én meg csak kókadt főkaszemplélődéssel törölgetem itt ezer nyéllel könnyező rímvágódeszkám - a kisváros peremén koszos jegesmedvék mint szökirálynők, fölölletgetik egymást mondataimon: fejükben turkál több száz vibráló szerszám.

Mennyszolárium

Párolgó nyárzselé tikkaszt a homlokom mögött,
négyezer éve mindig ugyanaz, s habár a konzol
a kezemben még működik- de néha azért már lötyög:
észre sem véve változtatnak meg téged is a demagóg
szavak.

Rücskös pókfonalak a fénykapu sarkában, most már
szólni fogok Péternek, hogy ne unja annyira magát
ott a kivénhedt vesperásmasszában - így is egy rakás
lunatikus angyal ragadt bent az éterben, bibírcsókós
öleléskaptárban.

Töredécsajkákon a neveink, mint glóriabúbos vésetek,
napba dobott skapulárék keresztbehaldoklanak rajtunk-
a ciszternák, mint vérbidék, emberi bűnnel telve meg:
mélyre hulló kecskefejek tébolyában klastromba szedjük
a múltunk.

/***Vesperás:** a szerzetesek közösségben mondott esti
zsoltárimádsága

/***Lunatikus:** Holdkóros

/* ”...esővíz gyűjtő **ciszternák**, melyek a földbe beásva és
szabadon felállítva is használhatóak...”

/***Skapuláré:** a szerzetesi ruha egy része.

Mérhető művészet

A professzor, aki a part menti eukaliptuszfák
kék olajkipárolgásai közt egykor fehér nyulakon
kísérletezett, egy nap izgatottan hívott fel, hogy
az autogénhegesztett őslakosok kiették a nemzeti
állatokat a csipkegalléros címerből: így most már
aztán se emupörkölt, se kenguruszték, csak a
leernyőzött valóság. Mondom, sebaj öreg barátom,
ne búsulj itt zongoraverklis öreg napjaidra, hát
kurblizok én majd néked egy kis szórakozást a
megborotvált világhálón. Még aznap délután
össze is rettyintettem egy programot, amely ott
masírozgatott végig a fejemben, amióta 75'-ben
kivonultunk Vietnámból, és Louis Armstrong se
hunyorogott bele már olyan fényesen a trombitájába.
Versek véres, vörös húsát tiprom inas mívemmel,
mely összekunasztolja a pléhes magánhangzók
végeláthatatlan kombinációit a sompolygó sorok közt
fenyegető krehegéssel, s aztán kibőffent egy
pehelycsomós százalékarányt. Klozetköltészetem
sértse füled, bassza szád – handzlérozott
nagykanállal csámcsognak a sznobok : pereg az
uborkahám / didereg a hajnal, és ránk csorog.

Vonyít

Ország közepe flash az egyenlítőn innen,
berúgott motordalok keskeny erdősávban
melltornásznak több száz köbcentisben: hátul
a sorban botorkálva a csajomnak kilóg a mellső
lába – megtörtén mozoghatok, tíz hordó sör fojtogat:
bámulj meg mielőtt újabb kört irtózol föl, s előttem
hagyd megtörténni a dolgokat – rommá gyurmált
orromból egy hétig szívom a mocskokat: hat kiló
pusztapiknik aromája a szemem alatt, s visszabújnak
úgy a dzsipszik –oltogat egy medvedisznó szalonnázva,
és addig a pontig nem volt gond itt, amíg ki nem
mondtad tintabúsan az „I’m so sorry”-t - a réten
ferde diszkó, meg „glory glory hallalujah”: pár
muslinca ma hahotázva nyúlja le a legjobb pillanatokat,
s tesz úgy, mintha nem szülne már senki ilyen tetovált
kiskakasokat a jövőben - mehetsz lassan nyugdíjba, de
különben nem irigylem, hogy mocskosabb a nő
pofája mintsem kéne: lesérült a szájpadról is, mint
öreg néne őzikéje - a kipréselt idő most megtérült végre,
de engem másnap zárva találsz, az ám:eltévedsz, mint
bespeedezett buckalakók a Bospinen - céllövöldézve
kérd ki az italod, talán még láthatod, ahogy kezem
bágyadtan megpihen a bal pitvaron: fénykemencékben
pácoltatott elfolyó világosságot itatok – nézd, egyre
sápadtabban, de még itt vagyok főnixmadártávlatban
vonyítgatok.

Torzul

Guggolok a fényben, a király kezében
Egy félszáraz fahéjas fagyi:
Puhaszemű maláta magazin.

Szűkül a személyzet, kattognak a gépek,
Elmennék szívesen éjjeli lepkének, de:
torzul a prizma.

Hát hol van a kódja a Mennyországnak,
Ahol angyalaink mind puhára szállnak,
Kopaszon a *croissant* – csend a kutyáknak.

Negédes nihil, meg burjánzó bútorok
A könyvekkel telnek meg:
Ahogy undorodok – magamtól.

Szokás szerint egy sörrel a kezekben támo­lyogsz felre­megett önhittséggel, részint sápadt tündökléssel merengnek arcodon az öntelt páto­szok – nagy pofont mérít neked az élet fátyolkörítéssel, szemedből időnként kígyóöleléssel önző láng csorog: - deres szivárványsátorok Leves Megye macskakövé­n, kiégett napraforgó temető­k tövében ácsorogsz – keresd meg Pandorát az Ardenne­kben vagy Velencében, mondd azt, hogy szerencsére pár dolog itt még semmit sem változott - a föld ga­naján részirányváltással dagadó dakota kontaktusod megpihen, de a piros kapszulát ne vedd még be: látod, én is csak dübörgő délibábdajkálással álmodok – közben meg továbbra is hidd el magadról, hogy jól tudod, hogy ismered a rúnákról ugató istene­ket: fékezett habzással ölnek a boldogság­sikátorok– nézd meg, hogy kit temetnek sebtiben, na mit ácsorogsz ott?: mint hallgatni Lennont, mikor ez még csak a Quarrymen – kitettek 58 mérföldre a valóságtól, mint egy rühes bádogstop­post, és nem értem, miért vagyunk itt ennyien.

Toporzék

Bézsőrű pirkadatszag, harácsol a hajnal,
Ahogy minden egyes időtaktus beken szittyalakkal,
Azok csurognak az érckarimán, gyúló gyantaszaggal,
Ez a petróleumszerelemből barackmázás falrajz'

Várd

Hogy trapézba hordjam perceim, kváscirádás habbal,
Szavaim rongyolódott horgonyok, olvad a platánaszfalt-
Zörögve zarándokolj felém stájeresre hímzett arccal,
S én kéregnyúlvánnyá vedlek majd a bukdácsoló nappal'

Nézd

Hogy zsilipölelésem kesén sámfámon marasztal,
Ökörnyálás pörölésem csörömpöl a krajcárhaddal,
Olyan zsellértorzás szagotok van, gyékényakarattal,
Fertályaim fortélyai dézsmálnak tönkölytapasszal'

És néha napján-

A dohosodó dézsa partján:

Agyamat átmossák,

Nem vagyok sármos már'

Csak egy tétova toporzék a kinti ólban,

Közben meg

Kolónus hiénák fürdenek a vitriolban

Nyarialabanda

Az utazás, amivel anyám váratlanul meglepett ma végre teljes mértékben rám telepedett: kicsit furcsán is dölöngéltem a repülőtéren, már régen nem éreztem ilyesmit – tessék sietni – kalimpált a jegykezelő a fehéren brümmögő alagútban, s ahogy a légnyomás megfelelően megzavarodott egyre savanyúbban gondoltam, hogy mégis csak részt kellett volna vennem apámmal a reggeli pálinkatusban – aranykarátos hangulatunkban nincs mérhető tétje az ábrándnak: hideg és megszokott, mint polipsaláta a légikísérő menüjében – vajon várnának nyugodtan a helyükön veszély esetében - már meg is jött a kitömött busztranszfer: szemek a szálkákban, ezért kapsz egy kék műanyagbilincset – húzd csak fel, aztán kapargasd a csillagokat a porta fejlécén, hátha majd hatalmas lyukakat éget egy futószalag bárgyúság az önállóság nemlétéen: dőlj hátra – bámulj naplementét a nőt várva, pöre hullámokból kiabálja feléd, hogy légy az ő álma – azt fedezték fel itt az embermutánsokról, hogy ruhástól ugranak a sztereotípiákba: a frank hűvösen saftol, a vacsora előtt és után a holland részegen raccsol, és minden délután nagyokat szív az otthonról csempészett skankból- az olasz inkább sorban áll, de itt is pasztát majszol s beképzelt padlizsánlustasággal napozik az angol- kevés hely van a medence mellett , mert jönnek a gallok és leheverednek mindenhova, a belga kislányka már idestova két órája a vízben pancsol – a lengyel meghúzza magát, s pikánsan mártogat a turistabarát napolajból: de lám a görög fesletten foszladozik a bennszülött olívától, miközben a magyar csak tűr – kivárássra játszik, míg mind a nap valkűrjében el nem

kacsázik, aztán művészetet fest a naplementében, s ha
tüstént nem tehet rendet Zeusz fejében, ittas gabócákkal
orgonázik a fügefák tövében, és nincs több zokszó:
basszusa nélkül haldoklik a laposra unt dobszó a
felcicomázott szólmizációból.

Zupás Kása

Foghíjas hiénáknak baldachinos zigótája
vagyok, most még csak képzelnek a bitófára-
van, aki kipróbálta az életet, aztán csak szipog,
hátha kevésvártatva összemennek a méretek.

Gyapjasan hördül a félretett harag - fabálnákba
ágyazott sarkantyús reménysugarak, meg madár látta
megváltás repít az érzelmekaszárnyákba
tudat alatt.

Fut a paraszt - sűrű kolompverése, mint sakál tánca
perdíti meg szűrömet / viszem ki a vásárra,
halálsápadt ördögfarkamon lifeg a szakáll vágva:
blamázkásba hajló kedvem závarfoltos tanácsára.

Birizglálj fel - krákogó kísértésem gyalázása,
csalogass a csűrbe, szívem vérpitvaros paráznája:
csiklandós lelemény a magyarázás palántája
ültetve el belém / felköpött vágyam vad áldása. .

Néphigít

Ragadj rám emlékpír, már nincs túl sokat
mondanom - fogyó szavak belül percről perce,
felvágott, fehér nyulak az aszfalton öklendezve:
selyemvérük körbefon.

Visít az önző téboly, már az érzéseket mind
fölkaparták – szolgálj a népet, vagy bukj el,
s ha megtalálsz önmagad tán: a sáskadzsungel
beszippant, a boldogság itt öl magasság.

Ébrednek a fénytiprók, szemeiken megszokottan
delelnek az izomlázak - arcukra folyik a csöpögő
nyárpüré, ezek már mindent kipróbáltak: tán ha maradt
még száz ütés a testbe, aztán kicsontozva kilóbnak.

Gyönyörű fájdalom ez, csótányváros naplementehuzatja
szelíden elnászpángol - a tánc, mint az irigység örök
marad, szintetikus szerszámzápor meg felkiáltott vörös
szavak :kifent cédák vedelnek a spermás tálból

Lehull ránk a kozmoszeső, összekuszált drótok az
asztalok alatt viczorítanak- hintsd meg mámorporral az
üveglapokat, hogy kiszorítsanak egy főutcányi
álomtolvajt: s várd, hogy belül mikor izzanak.

Felmelegített hullák vagyunk csak, bár néhányan még
nem tudják – utolsó keserves szavaink vonyítva
szállanak, az időt már rég megdugták, de minket még ott
találnak, hol a decibelhimnuszokat elhúzzák.

Muszájország

Újabban korán ébrednek az öntudatok, aztán
képmutatókká válnak percek alatt, egyből
reggelire kanalazzák egymást egyentálcákról:
léha irgalmasság serken az ujjbegyekből -
ha a kérsz egy falat kiporciózott jótékonykodást,
én megmutatom: szedj a kertből
a hasonszőrűekkel való szívélyeskedéssel:
fakó álmokba tiport szalon fajelmélet ellenesség-
kötelező hazafiaskodásos ünneplés egy katolicista
osztalékon, tovaszállt érrendszerbetegségekből
az idők horizontján olvadó bozontos
limonádéirodalom: a számozott példányaid már
rég leadva a portán, öreg: flancoló népieskedéssel
táncold el a hajbókoló operabáltangót – hamis értékek,
amelyek apránként végeznek veled: találkozz
a luxussal, aztán csinálj tölcserít az összes emberarcból.

Moaré

Sárgalázfoszlányok a szíveteken, látom reped
rajtatok a büszkeségmente fitogtatva szét
magát köríveken fel a tüntetéshegyre, hogy:
másoknak semmit neked meg mindent, fél /
millió s töltőtollak rajcsúroznak itt lent küldetés szerte.

Vörösréz angyalok a sárkánykútból kushadnak
rám, andalúztól hongkongi-ig ragadnak már a
pom-pom tinik, hogy holnapután rózsaszín
cserjebogyókon ébredve szívjuk el az utolsó
cigit.

Mályvakék rákvelők sercennek, mellettem
felpuffad egy korsónyi megszokás, a hab
tájronton gyöngyözik, ahogy felpörsentettem
magam arra a szintre, hogy már a titkárnőim
végzik a felszopást

Rőtfehér vásznakkal takarjon be a nyár – gondolom az
oroszláncsúcon így most majd jól érzed magad, ha már
kipusztult az ögyelgés a sátrakban, s csak egy magányos
szilikonnapsugár gyutacsa hajlik feléd egyre bátrabban /
kínodban told még fel magadnak.

/***moaré**: a képtől idegen geometriai alakzatok megjelenése a
több színben készült nyomaton.

//***Rajcsúrozik**: csintalankodik, csibészkedik, pajkoskodik,
komiszkodik, rakoncátlankodik, betyárkodik...

Szorít

Felgyűrődött a molylepkék álma a fakóra kopott
rétegeken,
Új nappal kelnek a vadak:
De már senki sincs a földeken

A Szűkülő homályban az utolsó fegyver
Parázsló szemük marad:
Halkan libben a dallam, mely már senkinek nem kell

Ragyogva hördül kezükben a toll,
Ahogy morzsolódik az akarat:
Szavakba zárva zakatol.

Pusztító szél csoszog a rónákat gyalulva,
Seper köddel és fénnel:
Szorít vissza alulra

Semmisség

Abban a fénytelenre meszelt lépcsőházban laktak, emlékszem - a Fehér Nyúl sugárút haspántján, s ahogy fapofával hajolgattak ki a csokihúros erkélyen, egyre csak nagyobbakat löktek a belső udvar kocsonyáján felhalmozott valóságfordalék bal vállán todalékba.

Ez volt a béna család egyetlen valamire sem való szórakozása, amúgy meg senki nem járt hozzájuk szobára - nem ültek vén rókák és rücskös kis vadmacskák az asszonyka búval baszogatótt stélázsiájára- csak a folyosókon csikmákolt a fréz megszokás.

Szép, szent morál, hogy mikor a vín apóka belemasírozott egy körkörös agyvelőgyulladásba, s már kiáltott messziről a halálba, hogy: *Hé, hahóka!* - rögvest felgyűrődött az összes dőre szomszéd barackvelőmirigyek álma, s mint siserehadak malasztos indítványa, odakatyvaszolták magukat a küszöbön túli élményingóványa- misét hozva alkaron.

Zsírle folyt az arcokon, az asztalon friss harcsapogácsa kelekótya tánca járt - a röpke pillanatok úgy tobzódtak a falakon, hogy lassan megkérgesedett a dunnás kis unalompamacsok kaftánittas vadrománca – szűk folyosókon röpködött az izgalom piromkodása: készre szült álmagyúk ocsmánysága.

Életük tátott szájú tokmányából ki – kihúzódkodva jöttek rá csak egy ócska pillanatban, hogy ez a sosem látott, sosemvolt kis koporsószirmos csinnadratta úgy ütött be, mint egy szamovárnai kokain az óvárosból kiragadva, s már fogódkodtak is a szükség porain, nyakukba fergeteges komissiót kiakasztva – hogy nem akarunk másért élni már.

Mint becsületre áttért vén cigány, kinek már az is mindegy, hogy feláll-e? – nyüstölte vad nyugalommal vissza magát a tespedés, hogy mire óvakodva szívodott fel hónapokkal később az összes lihegő gyászkirály és halálcezére: átdörmögte magát rajtuk ismét a csendes punnyadás, meg a magatehetetlen semmittevés.

Farmakologikus

Ez egyszer vedd fel a legszebbik kék köpenyed,
derekad vattapamacsos lustaságával mosakodj be
hozzám ma estére: Háremre nem telik még, úgyhogy
elhasznált vérszövedeid birsalmapuhaságával te
fecskendezz belém szenvedélyt, mint más magának
altest ékszert

/

megint itt vagy – egykoron felém pezsdült
mosolyodat látletként hagytam ott a ringlőhúsos
időben egy kicsit állni: mélabús reggeleim
jódtinktúrás tövében, mint álominfúziót:
csendben beadtalak magamnak, ha nem tudtam
már mit csinálni

/

kárpit kórlap – legyél svédturnás beöntésem
vagy szelíd védőoltásom, ami csukamájolajként
tódul fel belém a megcsaltak fecskendőkéjével:
ma végre beveszlek, mint egy kanalas gyógyszert,
habár már több sebből vérzem, de még pont látom
magam vágyaid bágyadt szemlélődésével

/

/

/

Élessz újra – leszek a rossz oldalad eldobható
narancshéja, s majd megjelenek neked, mint
Batman, ha baj van Gothamban: közénk vagy
ránk csak a valóság tesz panaszt néha, mikor meddő
testközépcsakrák tengerében vágat át felénk
a felzizzenő kórtermen

Édeshármas

Esténként arra gondolok, hogy a négy már
erkölcstelen, az öt közel kezelhetetlen - néhány
bölcstálpas fennkölt elem meg felkapargatott
magányeredetbe fojtja az egyetlen egyet, míg
a kettő legtöbbször egyre elviselhetetlenebb lesz
/ így hát:

marad a mézpergettyús édeshármas megszakadt
lombsátrak tövében: akarlak meddő éberfabánattal,
ha pitymallik, s anyakoca optimizmusod ölében
minden reggel téged várlak, meg a másikat –
elkurvult paradicsommadár színapszis áhítat.

Kocsmatiné

Mi ez a hacacaré itt az agyam hideg
söntésmárványán? Hé, mi az, mi, van? -
hallod, ne menj még el, maradj itt mellettem
tyúklétramerevséggel, hiszen a gravitáció
úgy sem a zuhanás, hanem a közeledés
pályáján fészkel /
hallod Pista?! – a mű túléli a művészt, meg
amúgy is el kell dobni a romantikus illúziókat,
hogy mindenkinek legyen tiszta, mint perkálon
a szűzcsiszolt fűrész - több tüskéd van, mint
egy sündisznónak tudom, ezzel védekezel
a varacskos barmok ellen, meg seregélydúcos
infúzióval- de most már fizess egy kisfröccsöt:
különben füstölthering elszántsággal kiöntök
neked a szívemből mindent újból
/ a cirmos koktél már úgyis kiömlött
csak nikotinba pácolt rozmárszomorúságod
marad a ranglánod vörösbegypástétomán túlról.

/*Perkál: pamutszövet

/*Ranglán: ruha kivágása

Ungarische Gulaschsuppe

Vastag mentaleveleket vasalगतok kint a fészerben, gondoltam jó lesz a tegnap befogott fehér nyúlnek – vastabletta helyett nekem is gyakran mellényúlnak a gyógyszerészek, meg hogy anyám már megint sűrűlevest főzött: nagyváltósúlyban szerzett sebeim lassacskán belilulnak, míg az életem mentén elidőzők.

Nemrég még errefelé játszadoztak a náci kis köcsögök, buzgó halálzsiványok meg a vörös brigádok – látszik is: kár, hogy nem én voltam az örökös gardedámod, de ha mégis belépsz hozzám, vedd le a kék kardigánod – minden megváltozott: dobd el pihekönnyű boldogságod, mert itt semmit nem ér már dióbélkristályos acsarkodásod.

Új királyok születnek, hát szídd fel begyem a füstöt: itt fent a romláshegyen még a csirizbetétes tehéntülköt is borszeszlámpa fényével érlelgetem, hogy legyen mivel fűjnom a fájó igazságokat, hiszen míg én beszélek, ti elévültök.

Másmeséket

Tegnap éjjel fenevadak portyáztak
túl az Óperencián, iszákos jókedvükben
a puszta földig tarolták a glazúr hegyet:
véreset okádgattak, miután patvárkodva
felzabálták Róbert Gidát – Bon Apetit!-
nyakukban lógó skalpjai, mint csalapompás
amulettek.

Reggel az egész erdő susmorog: iderukkolt
látványosság horganyzik a megszeppent
hereföldön - a három kismalac egy vércsikon
eltócsázik, eldobált cipőzsinór kedvetlenség
Pinokkió fejében, meg tovaszutykolt
cimbalompajkosság a legelőkön

Most még Csipkerózsika tejfehér szűzhártyája
is felszakad a szikes réműlettől - légy szíves,
állj arrébb Csillagszemű, hogy lefényképezhessem
a megmaradt csontokat, odasüss: még Hókuszpók
is kiszalad a csappanytús várépületből, kósza
varázsmadár a fejünk felett, s mindenki stráfosan
bólogat

A hét törpe közben egy vaskos blunt-ot paskol
balról jobbra – unottan szemlélik, ahogy Jancsi
és Juliska egy csöppeteg vödörrel a tintafekete
tócsákat locsolja szét: Piroska is elvonul már
egy markéknyi gombát karon fogva, este hátha
beüt majd az ákombák: már mondták az út szélén
tusakodó ribancok is, hogy:
másmeséket hord most a szél

Csurom

víz vagy, nem látod? – plasztikbomba
rugalmassággal tapad rád a csőcselék és
matrózblúzos ölelésekkel viczorognak
már a tini lányok: de most mit kezdesz
ezzel a csupornyí kellemdús csillaggal,
ha már porcelánszavaid asztalán a saját
bonckésedet sem találod?

/ csak az vigasztaljon, hogy megtetted a magadét:
A tücsök szívében csellózni, nem minden
szakadéknak sikerül: na látod: próbáld a
dörgedelmes drótüveg kalitkádba megint
visszatuszkolni öntudatlanságod

Tlatelolco

Nem az egység, hanem a másféleség
erősíti meg az önazonosságot / kapjatok fejhez:
soha nem lesz
olyan, hogy megbékélnek az emberek meg az
országok - vertköcsög háttérbeszéd a béke, közben
meg perverz álmok beleégetve mindenki fejébe
/ hogy lehetsz olyan, hogy lehetsz az:
de itt hatvan ember hatvan milliót kormányoz,
te meg nem férsz bele a jövőbe, ha nem vagy
keret tag - ez életed értelme, hogy kiegészítsd
mások bevégezetlen sorsát most:
a rendszer pengeéles beretva, hadai lefizetett
újságok és tömeges hisztériakeltés / minden
termést szolgáltatass be az aranykeretbe foglalt
képviselőházhoz – de a művészet mindenképp lassú
elvéstése: állapot, mely semmiben sem korlátoz:

/ **Tlatelolco** * Mexikóváros híres tere, melyen 1968. október
2.-án, az Olimpia előtt tíz nappal 400 tüntető diákot mészárolt
le az akkori, Gustavo Díaz Ortaz elnök által irányított
kormány. Az ügy részleteit a mai napig eltussolják.

Blaszfémia

Mikor a bekokszolt sekrestyés a hajnal
magmafátyolán át, mint egy ügetőré,
a paplak kertjébe ugrott istentelen zajjal,
s néhány meghökkent tubarózsa, mint
kertfelügyelőség, elvakult fűriagyűlölettel
tiporta flanelpantallóját egymással bőszen
dulakodva: szertefoszlott az üdvösség.

A garázs előtt vasparipa áll, a fűtött helyen
belül meg néhány Merci - cseles kis atyaszent
egyház az idomított golyák szemétdombján, hol
a hitkupeczek közt kisebb vagyonok penderülnek,
ki - a Hittan csak vesztegzár: alattomos áhítatsercli.

Mert olyan ez a bazedovkóros hiten hizlalt
plüssdemokrácia, hogy fenn virít a hiúzhold,
a csukaszürke népeknek meg újfent attól kell
egy jót okádnia, hogy a papfarkak épp csak
kihúzva a kodácsoló fiúkból: irokézbömbölésbe
fojtott kielégítetlenség.

Klarinétselymességet ígért az éjszaka, most
mégis motorra pattan az ifjú, ki a krémszínű
szarvasok közt lókörműkoronás fétis lett
volna, ha ma nadragulyamámorba áztatott
bosszújával a templom Harley-át nem lopja el. .

/***Blaszfémia.** istenkáromlás, kegyeletsértés

//***Bazedovkór:** pajzsmirigy-túltengéses tünetcsoport

///* **Kodácsolás.** az a hang, mit a tyúk hallat, mikor megtojt.

Kökörcsinkeringő

Lassan az utolsó kanállal is elfogy anyám nyúlpörköltjéből, odavan minden díjam és porgombás trófeám a porcelánmásvilágon – gumitejzöldé avanszált fáradt ekto plazmán csak úgy törődésből lüktet: az olvadt szívgerinc szag gorombán zsandárkodik rajtam bármi áron.

Gasztronómfrakkom tigrisvadász nyugalommal csinosítgatom, odakint hörcsögpofazacskós lendülettel készülődik a fásult Orkesztrion – rikoltógörcsös futamokkal indítgatva odaint a kar mestere a briceszsbérenceknek, hogy a valóság véres cafatokra szakadhasson: másutt hol ezt szívom, hol azt szívom.

De itthon felgyúlnak a karbidlámpák is, ha tépett szavaim, mint szivárványos lótusz bimbók nőnek szemedben kócos szardonikává - vigyorogj csak: téged is mihamarabb kisorozlak a megszokásból, hiszen Aladin is lelépett, amikor végül csaknem felégett Eldorádó: örömkönnyek az eszméléstől, meg hangos kiáltás.

/***Ektoplazma**: Az ezoterikában és áltudományokban előforduló nagyon ritka anyag

//***Orkesztrion**: Orchestra / nagyzenekar

///***Bricesznadrág**: Lovaglónadrág

////***Szardonikus** *~mosoly: Szardínia szigetének föníciai lakói mindörökké tartó mosollyal indították halottaikat túlvilági útjukra.

Selyemsikátor

Fürtökben lóg az utcán az élet legújabb vetése:
aranyhabos magvakból hizott messiások,
senki ászok terebélyesedése.
Mecibáltok-
A must ma nem rest felosonni az azbeszten,
bazalttengerek krémes krómfelhőibe
mártogatott vasketrecekhez-
mennyit ártott
szívetekben az ikermáglya?:
Megcsépett elképzeléseitekkel takarózó félelmed
a hideg rázza - egy kövér pillanatban
ráununk, s a ringó csinnadratta
szétsercenve szed szilánkot
szemedben -
kiutalványozott,.kovászos ringyókkal fetrengtem
amikor mindenki másnak megmondták,
csak nekem nem,
hogyan az élet egy selyemsikátor
s nyalja porcelánfalát egy seregnyi, bátor bitang:
büntetve ezernyi mától..

Hardcore Heavyweight Champion

Minden pillanatban belül a ringben: nem is sejti talán, de ő az irgalmatlanok királya a fesztársaság hajnalán - kirökhögi a véneket, majd lassan kivájja az örök egyensúlyt yin és yang asztalán, s ha a föld felett két lábbal is jár - legalulra küldi az összes zsványt / átlát rajtad:

elmédet böhöncösen legyalulja, s hogy ő az abszolút bajnok? – hiszen még maga sem tud róla, csupán csak lábát bújtatja be zsávolyzubbonyba, hogy nyalhassa fel egy toprongyos szolgál, mialatt az istenekkel meggy reggelizni, vagy alantasan az ördög vacsoráját lopkodja / mindig bajban van:

de mégis övé a lépéselőny, hiszen már hajnalban a farkasokkal táncol, és ő eszik először minden udvar kuttyájának tányérjából - át a babérrdőn, ahol satupofájú képviselők rángatják elő a fáraók árnyékából / ha kell aláír:

mert nála háziállat az oroszlán, s az élet kicsontozott csalhomokján keféltet meg mindenkit gepárdelszántsággal-
fent az elnöki lakosztályban a legnagyobb cápákkal beszélget,

és ha reggel felkel a csapos lány, csak csettint,
s az élet megint habos már szupersztárországban

Hazug hó esett – Montreálban meg kiglancolt kupák repkedtek goj fejek felett nekiveselkedett szélmalomgesztussal. Fehér nyulak lassú medúza ritmusban öblögették magukat a kórház alagsorában, a pillanat megripacsosodott, felcserepesedett: hát megszülettetett az ondóméhkás hercegprímása - a mag aznap elültetett. Frivol fajoknak torz ordítása torkolt zabolátlan mindent tagadásba a boulevardon - parittyázgat egy vagon raszta, és látszik a bezsaluzott kurvák, hogy nem a széjjelkoldult epermezők pacalspárgás habja volt az, ami életük nagy svunggal agyonbaszta. Hajnali malacvágás barrikádos érkeztemre, nagyapám kezében a klorifikált vodkaprés – tovarisok sopánkodnak a piperkőc meggyfa tövében, a mami álmos: nincsen kedve a bélmosáshoz.

/istenverte szolganép/

Különös toldalék, hogy eltelt 31, egy platni meggy öregapám fájáról, még oi-kor halni megy sodronyzott torkomon: néha az élet csak egy spicli volt, néha meg törökméz, s ha kellett volt pofon. Gördült a gramofon, a plebsz arcokon cizellált mosolykollázs rugdalózkodott – Ajvé!- kiáltott valaki, s a cikornyás vakondtúrás konzekvens főpapja nyálazdva fogadkozódott, hogy ilyet ő még sehol, soha – többretegű kompozícióim varkocsos ostora, meg az a sok rohadtt szürke nyúl is ott sorvadt, aki az évek alatt majd belémfogódzkodott.

/

Szóinkvizítor lettem: cinóber mondatvárosok fancsali karimája nűszögve mögöttem lángol - az összes kritikus samesz saját dogmakajmójába táncol bele, és alig várja, hogy szőrösszívű szubjektivitását a világba bele-bele kiabálja: hát eltöröm pennád gögös himnuszok törtető álcakirálya, s szemedbe köpni is merszem volt, ha kell rímmészárosként merülök a versalvilágba, a dátum: ezerkilencszázhetvennyolc

/***Cizellált:** aprólékosan megmunkált

//***Cikornya:** keresett, mesterkelt kifejezéseknek minden ízlés nélkül való halmaza írásban vagy beszédben.

///***Samesz:** Zsidó templomszolga

////***Skrupulus:** aggályos

/////****Kajmó:** horog, kampó

Köszönet az inspirációért:

Albert Camus, Aldous Huxley, Bernard Shaw, Bret Easton
Ellis, Carlos Fuentes, Charles Bukowski, Edward Stachura,
George Orwell, Hans Carl Artmann, Hans Henny Jann, Henrik
Ibsen, Hermann Hesse, Hunter S. Thompson, Ilja Sztogoff,
J.D.Salinger, Jack Kerouac, Jay Mcinerney, Jevgenyij
Zamjatyin, Julio Cortazar, Karinthy Frigyes, Kjell Askildsen,
Luke Rhinehart, Kurt Vonnegut, Manuela Gretkowska, Márai
Sándor, Milan Kundera, Osman Lins, Philip K. Dick, Richard
Brautigan, Stephen King, Szergej Bolmat, Takeshi Kitano,
Thomas Mann, Viktor Pelevin, Vlagyimir Nabokov,
Vlagyimir Szorokin, Vlagyimir, Szpektr, Vlagyimir Tucsikov,
William Golding, William S. Borroughs

Tartalom

1. ~1~	3
2. Alávaló	4
3. Amalgánkarambol	5
4. Perctelen	6
5. Tájpamlag	7
6. Sájñ	8
7. Csuklyahab	9
8. Restség	10
9. Torkosság	11
10. Kevélység	12
11. Fösvénység	13
12. Irigység	14
13. Bujaság	15
14. Harag	16
15. Ablaktalan	17
16. Megtréfálva	18
17. Cupp	19
18. Fanyarforradalom	20
19. Szívküldi	21
20. Lassúság	22
21. Pártánc	23
22. Angyalföld	24
23. Kapargó	25
24. Csábítás	26
25. El	27
26. Pazar / Láss	28
27. Vágyvánszorgás	29
28. Kozmoszat	30
29. Sohafölde	31
30. Kisvárosi Poloska	32
31. Torzsa	33
32. Túltiltás	35
33. Piatnikum	37
34. Sajthotel	38
35. Blosszomjúság	39

36. Elázott Áskálódás	41
37. Nipp	42
38. Reszketeg Rebellió	43
39. Önérti	44
40. 40	45
41. Besodrom	46
42. Gógmogul	47
43. Gychenna	48
44. Hormonbőrleszk	49
45. Holtszezon	50
46. Determinít	51
47. Endokrinátus	52
48. Felfertőzés	53
49. Holnemvölt	54
50. 50 lépés	55
51. 50 lépés vissza	58
52. Komik	61
53. Korzoo	62
54. Mennyszolárium	64
55. Mérhető Művészet	65
56. Vonyít	66
57. Torzul	67
58. 58	68
59. Toporzék	69
60. Nyaralabanda	70
61. Zupás Kása	72
62. Néphígít	73
63. Muszályország	74
64. Moaré	75
65. Szorít	76
66. Semmisség	77
67. Farmakologikus	79
68. Édeshármás	80
69. Kocsmatiné	81
70. Ungarische Gulaschsuppe	82
71. Másmeséket	83
72. Csurom	84
73. Tlatelolco	85

74. Blaszfémia	86
75. Kökörsinkeringő	87
76. Selyemsikátor	88
77. Hardcore Heavyweight Champion	89
78. '78	90

Tépő Donát*Selyemsikátor

2009

ISBN

Felelős Kiadó: Grafilux Kft

Dabas, 2370 Zlinszky Major

Tel: 06-29-560-440

Fax: 06-29-360-069

Borítóterv: Tépő Donát

Fotó: Bese Zoltán (www.fotobese.com),

Molnár László és Szilvia (www.morpheusfoto.hu)

A kötet megjelenését támogatták:

www.holnapmagazin.hu

www.irodalmiradio.hu

Rendelés:

tribe@dabasnet.hu

www.lira.hu

Ha tetszett, ezt se hagyd ki:

Tépő Donát * Entrópia (2010 tavasz)

~novellák, elbeszélések~